

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura

Primer període

Sèrie P - Número 4

23 de desembre de 2010

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 2, tercera i darrera reunió

SUMARI

Debat

del programa i votació d'investidura del diputat H. Sr. Artur Mas i Gavarró, candidat proposat a la presidència de la Generalitat de Catalunya (tram. 201-00001/09) (continuació) p. 3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Transcripció: Mallol Traductors Associats · Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 2.3

La sessió, suspesa abans-d'ahir, es reprèn a les deu del matí i tretze minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat en funcions, acompanyat de tot el Govern en funcions.

La presidenta

Molt honorable president de la Generalitat, membres del Govern, senyores diputades, senyors diputats, autoritats, senyores i senyors, es reprèn la sessió.

Debat

del programa i votació d'investidura del diputat H. Sr. Artur Mas i Gavarró, candidat proposat a la presidència de la Generalitat de Catalunya (tram. 201-00001/09) (continuació)

D'acord amb l'article 4.3 de la Llei de la presidència de la Generalitat i del Govern, els proppassats dies 20 i 21 de desembre va tenir lloc la presentació davant del Ple de la cambra del programa de Govern del candidat a la presidència de la Generalitat, honorable senyor Artur Mas i Gavarró.

Atès que no va assolir la majoria absoluta requerida per ser investit en primera votació, en compliment d'aquesta mateixa llei, procedeix ara iniciar un segon debat i una segona votació, en què bastarà la majoria simple.

L'honorable senyor Artur Mas, candidat proposat a la presidència de la Generalitat, té la paraula.

El candidat a la presidència de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Molt honorable senyora presidenta del Parlament, molt honorable senyor president de la Generalitat, honorables membres del Govern, senyores i senyors diputats; president Jordi Pujol, president Joan Rigol, autoritats, senyores i senyors, compareixo per segon cop aquesta mateixa setmana en aquest debat d'investidura. Voldria recordar que en la primera sessió que va començar el proppassat dilluns vaig presentar el programa de govern sent estrictament fidel a allò que Convergència i Unió havia compromès durant la campanya electoral a través del nostre programa. Vaig entendre que el resultat que s'havia produït en les eleccions era prou clar com perquè, en la meva primera compareixença, defensés, íntegrament, aquell programa de govern.

Vaig entendre i vaig respectar plenament que la posició inicial dels grups parlamentaris fos d'oposar-se a un programa de govern que, segurament, doncs, no compartien, almenys, en algunes parts significatives o importants.

Al mateix temps, crec que teníem, del resultat electoral, un segon mandat. El primer era un mandat de canvi i el mandat de canvi passava i crec que passa per

Convergència i Unió i per un nou govern i, per tant, per un nou programa.

Però, del resultat de les eleccions, hi havia un segon mandat que jo vaig tenir també molt present en aquella primera sessió d'investidura, i era que calia que el nou Govern tingués una actitud de pacte, una actitud de diàleg i una actitud de consens. Calia també intentar aplicar al màxim el nostre programa, perquè havia tingut un gran suport en les eleccions, però, al mateix temps, s'havia de fer d'una manera, en no tenir majoria absoluta, que cerqués, de manera permanent, l'acord, el consens i el diàleg amb les altres formacions polítiques.

I així ho vaig interpretar des del primer moment del resultat electoral i així ho vaig manifestar en la sessió del passat dilluns i també del passat dimarts, amb oferiments per part nostra constants i permanents en aquest consens, en aquest diàleg i en aquesta voluntat d'acord. Recordo que, amb paraules literals, vaig dir: «El nostre Govern, el nostre futur Govern, vol ser ajudat i necessita ser ajudat, atenent les circumstàncies que viu el país i que viu la mateixa Generalitat de Catalunya.»

Aquest oferiment de diàleg i de consens he de dir que es manté intacte per part nostra. Avui que, amb tota probabilitat, a través d'aquesta sessió d'investidura, s'investirà un nou president de la Generalitat, després dels acords que hem assolit amb el Grup Parlamentari Socialista, jo vull que una de les primeres paraules sigui del manteniment de l'oferta de diàleg, de consens i d'acords en tots els moments de la legislatura i no només circumscrits a una formació política, sinó mirant, per dir-ho així, a l'espectre, a tot l'espectre de l'arc parlamentari.

Per tant, crec que aquest esperit, aquest oferiment de diàleg i de consens, va més enllà d'una estricta sessió d'investidura i, de fet, podríem dir que, almenys per part nostra, ha d'inspirar –ha d'inspirar– tot el marc de la legislatura. Crec que, a més a més, el país ens demana que fem això, més enllà, òbviament, de les legítimes discrepàncies que hi pugui haver des d'un punt de vista de programa, des d'un punt de vista d'actituds o, fins i tot, des d'un punt de vista de prioritats.

Ahir, com vostès saben, es va tancar, a la tarda, un acord amb el Grup Parlamentari Socialista per facilitar la investidura.

Aquest, jo voldria subratllar que no és un acord de governabilitat –no és un acord de governabilitat–, és un acord per facilitar la investidura i, per tant, per donar continuïtat institucional al que ha de ser el proper Govern de Catalunya i a la marxa normal del país.

Però no només no és un acord de governabilitat, sinó que tampoc garanteix l'estabilitat parlamentària del futur Govern. Per tant, jo ho vull deixar clar, però no com una excusa, simplement, com una constatació del que és la veritat. I la veritat és aquesta: no hi ha acord de governabilitat; no hi ha, diguem-ne, cap compromís, per part del Grup Socialista, d'estabilitat parlamentària en el proper Govern. Això vol dir que el futur Govern de Convergència i Unió, el futur Govern de Catalunya, haurà d'anar buscant acords permanents en funció dels temes que es vagin suscitant, tant des de l'òptica del mateix Govern com dels que

es suscitin des de l'òptica del mateix Parlament. Això està emmarcat, diguem-ne, d'aquesta manera.

Ara, dit això, jo també vull fer un agraïment especial al Grup Parlamentari Socialista, per l'actitud positiva que permet aquesta continuïtat institucional: una cosa és no subscriure el nostre programa, que ho entenc; una altra cosa és no garantir l'estabilitat, que també ho entenc; una cosa és no signar cap tipus d'acord de governabilitat, que també s'entén; una altra cosa diferent és tenir aquesta actitud positiva que permet aquesta continuïtat institucional i aquesta normalitat institucional. Tothom sap que, després de les darreres eleccions, del 28 de novembre, no hi ha altre govern possible que el que pugi encapçalar Convergència i Unió, i, davant d'aquesta evidència, aquestes actituds positives de garantir que el país pugui ser governat, crec que són actituds que mereixen en aquest cas un aplaudiment i un reconeixement, almenys per part nostra.

L'acord al qual s'ha arribat és un acord, per altra banda, lògic entre les dues principals formacions polítiques d'aquest Parlament. I és lògic perquè, com vostès han pogut veure –ara en faré simplement un esment i una mica de resum–, toca, abasta temes que són, doncs, de gran interès de país, no només de govern. I si són de gran interès i de gran prioritat de país, vol dir que les dues principals formacions polítiques han d'intentar col·laborar en aquests temes, com, de fet, en molts altres temes també grans de país ha passat en la darrera legislatura o en les darreres legislatures. Per tant, també en aquest sentit hi ha, diguem-ne, una certa continuïtat d'actituds positives, que crec que a més a més dignifiquen la política catalana i la fan més positiva de cara al conjunt de la gent.

Vull també deixar clar, adreçant-me a la resta de grups parlamentaris, que el fet d'haver signat aquest acord puntual per facilitar la investidura no exclou –no exclou– que hi hagi altres tipus d'acords amb altres formacions polítiques en el transcurs de la legislatura. L'actitud nostra clarament és aquesta, i em consta que la del Partit Socialista també s'inscriu, s'insereix en aquesta mateixa línia.

Aquest acord abasta cinc grans àmbits, que són, per altra banda, hi insisteixo, temes de país importants. El primer, l'economia. No m'hi referiré explícitament, però tots els grups parlamentaris en la sessió d'investidura s'hi van referir a bastament, al tema de l'economia. La cimera que cal fer, que va proposar en el seu moment el president José Montilla. Jo mateix també havia insinuat una trobada, doncs, d'alt nivell per encarar tot el que ha de ser el programa econòmic del Govern de cara al futur, aprofitant tot allò de bo i de positiu que ha tingut l'acord estratègic durant aquests últims anys. Tot això marca, diguem-ne, un quadre d'intentar entendre'ns i que cadascú pugui fer aportacions en el camp de relançar Catalunya des d'un punt de vista econòmic, amb l'objectiu, que vàrem comentar fa dos dies, sobretot de crear feina, que hi hagi feina en el nostre país, de reduir substancialment les taxes d'atur, que malauradament colpegen d'una forma important la societat catalana.

L'altre gran àmbit és el de les polítiques socials i de família. Aquí apareix, en aquest acord amb el Grup

Parlamentari Socialista, un consell assessor nou; en aquella línia que jo vaig comentar dels que havien d'ocupar-se de la salut i de l'economia, del creixement econòmic, n'apareix un altre sobre polítiques socials i de família, que jo, doncs, acullo amb gran satisfacció, perquè crec que també en aquest sentit hi pot haver aportacions externes importants, no només del Govern o del Parlament, sinó de gent de fora, de gent amb experiència.

I, en aquest punt, com que suposo que després també es comentarà, hi han tota una sèrie de prioritats, des d'aquest punt de vista de polítiques socials i de família, que el que intenten és preservar, per exemple, el model sanitari català, un model sanitari amb garantia de servei públic. Això crec que és una cosa que la compartim tots els grups parlamentaris.

Preserva també el model educatiu català, definit en el Pacte nacional d'educació i en la Llei d'educació de Catalunya. Aquí potser ja no hi som tots d'acord, a nivell de Parlament; hi va haver gent que s'hi va posicionar en contra, però en qualsevol cas hi ha una part central del Parlament que sí que hi està d'acord, queda reflectit en aquest mateix consens.

I després també assegurar la continuïtat de les plantilles de mestres, de mossos, de metges, de personal sanitari, per poder donar resposta a les necessitats reals de la nostra població.

Un tercer gran tema és l'àmbit de representació institucional. Jo els vull anunciar que el futur Govern de Catalunya té la intenció, i aquest acord ja ho recull explícitament, d'obrir a les altres formacions polítiques la presència en les comissions bilaterals que tracten temes d'acords, o desacords, algunes vegades, amb el Govern estatal; per tant, comissió mixta de traspassos, comissió mixta de transferències..., comissió mixta econòmica i fiscal, la comissió bilateral. Aquí hi haurà una presència segura del principal grup de l'oposició i el nostre Govern s'obrirà a estudiar la possibilitat que altres formacions polítiques del Parlament també puguin ser presents en aquestes mateixes comissions, amb el benentès que aquí cal sempre garantir que hi hagi una posició majoritària governamental, perquè és lògic: la té l'Estat, per una banda; l'ha de també tenir Catalunya, per una altra banda.

En aquesta mateixa línia, es recorda en aquest acord amb el Grup Parlamentari Socialista que qualsevol modificació del marc estatutari o hipotèticament constitucional caldrà fer-la com a mínim per acord entre aquestes dues formacions polítiques. I al dir-se «com a mínim» ja s'entén –ja s'entén– que el que pretén dir-se és que, si és com a mínim, vol dir que l'ànim d'aquestes dues formacions –Grup Socialista, Grup de Convergència i Unió–, l'ànim, és que això es pugui obrir també a la resta de formacions polítiques. Per tant, no hi vegin, en aquest sentit, cap mena, diguem-ne, de numerus clausus sobre qui hi pot ser i qui no hi pot ser; simplement és un camí, hi insisteixo, per iniciar la singladura del proper Govern.

El quart gran àmbit afecta la concertació social, política i institucional. Amb això s'assegura la vigència del Pacte nacional per a la recerca i la innovació, que

nosaltres mateixos vàrem signar; s'assegura la vigència i el desenvolupament del Pacte nacional de la immigració, que també vàrem signar, i es diu que en el supòsit –cosa lògica, si hi ha aquest acord entre dos partits–, si es produís alguna modificació en el Pacte nacional de l'habitatge i en el Pacte nacional d'infraestructures, que nosaltres no vàrem subscriure, per poc, però no vàrem subscriure, això caldrà fer-ho com a mínim també per consens entre el Grup Socialista i el Grup de Convergència i Unió.

Hi ha, a més a més d'això, tota una sèrie d'apartats, que suposo que després el senyor Nadal comentarà –no m'hi estenc–, sobre aprofundir en el que ha de ser el desenvolupament en l'àmbit local, el suport del Govern de la Generalitat als ajuntaments, el desplegament de l'Àrea Metropolitana a partir de les eleccions municipals del proper mes de maig, etcètera.

I, finalment, hi ha un últim punt, que afecta la transparència i qualitat democràtica. Es subratlla, com a primer punt, la voluntat d'impulsar un acord sobre la llei electoral catalana. I crec que és millor, això, fer-ho al començament de la legislatura, perquè l'experiència demostra que, quan això es fa al final, és molt difícil d'arribar als acords necessaris; ho encetarem tan aviat com sigui possible en aquest inici de la legislatura.

Un punt segon afecta la possible reforma –possible reforma– de la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. I aquí es diu que es plantejarà des del consens, com a mínim, també, d'aquestes dues formacions polítiques –Partit Socialista de Catalunya i Convergència i Unió–, amb el benentès que, al dir-se «com a mínim», també en aquest cas de la modificació de la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, el que es pretén és estendre aquest consens i aquest acord a les altres formacions polítiques.

I, finalment, hi ha un punt sobre millorar mecanismes per garantir la transparència en l'actuació i els interessos dels càrrecs electes i no electes de la Generalitat de Catalunya, en un intent, diguem-ne, que crec necessari, de millorar la imatge de les institucions i la qualitat, per dir-ho així, i la transparència del que ha de ser l'actuació de tot tipus de càrrecs públics.

Bé, aquest seria un resum molt sintètic d'aquest acord, que, hi insisteixo, facilita la investidura, és un acte per a avui, és un compromís en aquests temes per a la legislatura, però en cap moment, ho torno a dir, en cap moment, ho repeteixo, significa cap mena d'acord de governabilitat ni cap mena de garantia d'estabilitat per al futur Govern de la Generalitat de Catalunya.

Acabo agraint novament l'actitud del Grup Parlamentari Socialista per aquest gest positiu de continuïtat institucional i de normalitat institucional a casa nostra. Agrair-los també l'actitud, des del punt de vista dels continguts de l'acord, que em semblen, tots ells, no només raonables, sinó a més a més necessaris. Insistir un cop més que, si els altres grups –i ho intentaré fer en les rèpliques que hi pugui haver i en les seves intervencions– volen o desitgen sumar-se a algun d'aquests acords, o ampliar-los en algun moment, o simplement parlar-ne, d'altres, el nostre grup parlamentari i el futur Govern hi estaran oberts.

I finalitzar, doncs, dient-los a tots vostès que sóc plenament conscient de les enormes dificultats que hauré d'encarar, de les enormes dificultats a les quals hauré de fer front en aquests propers anys. Per dir-ho amb paraules ben planeres i ben col·loquials: el futur Govern de Catalunya i el seu president no ho tindran gens fàcil, i en som plenament conscients, i d'aquí que no només nosaltres ens hem d'esforçar a fer-ho el millor possible, sinó que també això requereix un altre cop aquesta crida perquè vostès ajudin tot el que puguin, perquè no tant el Govern, que al final els governs, com la història demostra, un dia hi són, un altre dia no hi són, passen, passen d'un partit a un altre, i és lògic que sigui així, sinó que el nostre país pugui reflotar en aquests moments difícils en els quals es troba.

Hi ha molts signes d'esperança a Catalunya on agafar-se per il·lusionar-se de cara a aquest futur, moltíssims. Jo el que els demano és que la mateixa il·lusió que sentim nosaltres, la puguin sentir vostès mateixos en participar d'aquesta obra col·lectiva.

Això requereix aquesta necessitat de sumar esforços, de diàleg i de consens i de fer pinya a la qual jo alludia fa una estona, i també, lògicament, doncs, diguem-ne, entroncar, a través d'una acció col·lectiva positiva, amb els anhels i amb les il·lusions i amb les esperances de molta gent d'aquest país.

Jo sóc conscient d'aquestes enormes dificultats que tenim per davant, però també palpo en el país, també es nota, que hi ha moltíssima gent que té ganes, i ho fa a més a més amb una gran càrrega d'il·lusió i amb una gran càrrega d'entrega personal, no?, i d'esforç personal, moltíssima gent que realment està disposada a remar al costat del Govern, però també al costat del Parlament, i al costat de la política finalment; està disposada a remar per aixecar Catalunya en tots els sentits i per donar la volta a una situació que és complicada, però que, per complicada, no vol dir que sigui definitivament complicada. Estic segur que vindran temps millors. I jo els demano, ja des d'avui, que tots vostès hi ajudin.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

Procedirem ara a la resta d'intervencions. I, en primer lloc, té la paraula el president del Grup Parlamentari Socialista, l'honorable senyor Joaquim Nadal.

Joaquim Nadal i Farreras

Molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, molt honorable presidenta del Parlament de Catalunya, presidents Pujol i Maragall, diputades i diputats..., senyor candidat, jo crec que alguna de les coses que vostè ha dit ha contribuït a precisar el sentit del que fem avui. Però ho diré d'una forma encara més contundent: els diputats i diputades del Grup Parlamentari Socialista no votaran la seva investidura. No la votaran. No tindrà els vots favorables dels diputats i diputades del Grup Parlamentari Socialista: ens abstindrem.

Aquest és, estrictament, el sentit de l'acord que hem fet i que significa que, amb l'abstenció dels vint-i-vuit diputats i diputades del Grup Parlamentari Socialista, facilitarem que avui, en segona volta, sigui investit un nou president de la Generalitat de Catalunya.

De la mateixa manera que queda clar que no tindrà els nostres vots, queda també clar, ho ha dit vostè, però ho vull repetir jo, que els sis diputats que li falten, li segueixen faltant. Aquí no hi ha cap garantia addicional. Li segueixen faltant sis diputats per tenir majoria parlamentària. No hi ha pacte d'estabilitat parlamentària, no hi ha pacte de legislatura, no hi ha pacte de governabilitat. Hi ha només un acord per facilitar la investidura i hi ha un conjunt de temes, que també comentaré, en què estem d'acord a treballar plegats fins que vegem si som capaços o no de forjar acords sobre aquests temes. Ni tan solament està clar que, sobre els temes que anunciem, les nostres polítiques siguin coincidents, perquè els nostres programes són radicalment diferents i en moltes coses són discrepants.

Per tant, el panorama general del que fem avui crec que queda suficientment definit amb aquesta afirmació rotunda que no el votarem però que ens abstindrem i això facilitarà la seva investidura.

Per què ho fem? Primer de tot, perquè creiem que és important llegir adequadament els resultats de les eleccions. Està ple de gent aquests dies que opinen, d'un costat i de l'altre, dient: «S'han de llegir els resultats de les eleccions.» Sí, els han de llegir els que han guanyat, els han de llegir els que han perdut, els han de llegir els que han quedat més empetitits, els han de llegir els que no hi han quedat tant. Tots hem de llegir els resultats de les eleccions. I és evident que el Grup Parlamentari Socialista i el Partit dels Socialistes de Catalunya llegeix el resultat de les eleccions sabent..., i volent ser fidels a aquells que ens han donat el seu vot en aquestes eleccions com a primer compromís i màxim als quasi 600.000 catalans i catalanes que ens han votat, són la nostra primera raó de ser, però no l'única, perquè tenim clar que també ens devem a aquells que no ens han votat i altres vegades ens haurien votat, i fins i tot ens devem a tots aquells que aquesta vegada han optat per altres formacions polítiques. Hem llegit els resultats i per responsabilitat política fem avui la investidura.

M'agrada l'expressió «continuitat institucional». Més enllà de les circumstàncies polítiques, més enllà del funcionament normal dels mecanismes democràtics, la garantia de la continuïtat de l'autogovern de Catalunya, de les seves institucions d'autogovern és justament la continuïtat institucional. Trenta anys continuats d'autogovern. Aquest és un fet d'una rellevància històrica singular que vull subratllar en aquest moment.

Però, més enllà de la responsabilitat política, hi ha també el reconeixement que en aquests moments hi ha molta –molta–, molta gent que demanava això: gent que ens ha votat i gent que no ens ha votat; gent d'aquella que et diu: «Però què esteu fent?, què esperen?» I, què esperem? Esperem que, naturalment, si ens hem confrontat i els nostres programes són tan diferents, els gestos o l'ajuda que ens demana el candi-

dat, a ell no els donarem, al país sí. És una manera de dir, molt clara... Diu: «El Govern que jo vull presidir demana l'ajut de tothom.» Si el té, cada vegada que el tingui, no el tindrà per a vostè o per als seus consellers o conselleres, el tindrà si, a criteri dels altres grups parlamentaris o com a mínim del nostre, el país ho necessita, la gent ho demana, el conjunt de la societat ho reclama.

I és veritat que en aquest moment hi havia gent que deia: «Heu de fer un gest –heu de fer un gest.» «Política i comunicació són gestos», deien alguns; ho escrivien, ho proclamaven en totes les tribunes en les quals intervenien. I jo els deia: «D'acord. Mà estesa, sí. Però si allargues la mà i allargues la mà en el buit no hi ha res, és un gest estèril, és un gest eixorc; i, a més a més, és un gest inútil sobretot per a aquells a qui més ens devem nosaltres, que són els nostres electors i electores.»

Per tant, si hi ha d'haver un gest, i la política i la comunicació són gestos, d'acord: fem el gest. Ara, un gest amb contingut, un gest que signifiqui que no és un gest en el buit, sinó que aquest és un gest que respon a algunes de les preocupacions centrals de la ciutadania de Catalunya. No es tractava, doncs, de fer un gest innocu, un gest abstracte, un gest de pura generositat en el buit, sinó que del que es tractava era dir: «Nosaltres facilitarem avui la investidura d'un nou president de la Generalitat de Catalunya si queden clares unes quantes coses.» Quines?

La primera l'hem compartida tots, ho hem dit de maneres diferents, però queda clar que aquesta és l'orientació amb la qual nosaltres venim a tota aquesta legislatura: la crisi econòmica, la creació de riquesa, la creació d'ocupació. «La millor de les polítiques socials és la creació d'ocupació», va dir algun diputat en aquesta tribuna. És la creació d'ocupació? Doncs fem-ho. Treballem per aixecar l'economia d'aquest país, treballem per aconseguir crear confiança en la gent, crear un clima de confiança. Jo deia en la primera intervenció, en el primer debat: «Hi ha un problema de percepcions, de clima en el país.» El país està molt més bé del que la gent diu –i vostè ho va acabar reconeixent. I el Govern ha fet moltes coses molt ben fetes, moltes més de les quals durant quatre anys han estat disposats a reconèixer. És una qüestió de clima, de crear confiança. Els empresaris, els emprenedors, els treballadors també, quan et diuen: «Eh, feu alguna cosa que no signifiqui només barallar-vos en l'entorn de l'hemicicle, fora del món, sinó que baixeu a terra, toqueu de peus a terra, sapiguen el que està passant i preocupeu-vos de la gent que no té feina, de la gent que no rep cap ingrés a casa seva, de les famílies que ho passen malament. Preocupeu-vos de totes aquelles persones que són víctimes d'una crisi econòmica d'una dimensió, d'un abast i d'una profunditat sense precedents.» No cal que ho detalli. Hi ha un acord per tal d'aprofundir i treballar en la línia de la concertació social i la lluita contra la crisi.

I en relació amb això, les polítiques socials i de família. Ja ho ha dit vostè, i tampoc no hi insistiré, però nosaltres afirmem que els drets universals bàsics, salut i educació, s'han de preservar amb garantia del

servei públic. I així ho hem dit. I hem afegit una cosa que vostès han entès i han entès bé. És a dir, molt bé, potser caldrà en algun moment aprimar l'Administració, però si per algun lloc no es pot aprimar l'Administració és per allà on més «apreta» la sabata de la necessitat de mantenir serveis públics i prestacions a la ciutadania.

Podem prescindir de polítiques sanitàries? No. Podem prescindir de mestres si hi ha més gent a les escoles? No. I podem prescindir de mossos si la seguretat és un objectiu prioritari de la gent d'aquest país? No. Per tant, preservarem les plantilles de mossos, metges, mestres, personal sanitari i les farem créixer, quan calgui, si la demanda ho requereix. Mireu si n'és de fàcil i d'elemental, si el sillogisme és una cosa clara respecte a un suposat aprimament de l'Administració, que en aquest cas i en aquest camp no és possible.

Pel que fa a l'àmbit de la representació institucional, jo crec que potser el títol no és prou exacte, eh?, va molt més enllà. Com en el procés de l'afirmació de l'aprofundiment de l'autogovern, u, garantim que totes les forces polítiques participin dels mecanismes bilaterals de negociació Estat-Generalitat, com ho fem? I vostès ens han garantit que hi serem. Fins i tot, en algun moment de la negociació han dit: «Home, vosaltres no ens hi vau voler i ara ens feu dir que sí.» Doncs, sí –sí–, Govern i oposició hem d'estar plegats en la negociació bilateral, hi hem de ser per tal d'aconseguir... (*Remor de veus.*) Vostès volien ser-hi, però ja no hi eren per definició, perquè tampoc no ens hi havien volgut abans, que quedi clar, eh? (*Remor de veus.*) Que quedi clar: tampoc no ens hi havien volgut abans.

Però, en qualsevol cas, aquesta és una qüestió central, com el fet –com el fet– que totes les reformes que s'hagin de fer en l'àmbit estatutari i constitucional ho hauran de ser amb l'acord, com a mínim, de les dues formacions polítiques. I això vol dir –i això vol dir– que el sentit que nosaltres atorguem a aquest apartat no és el d'una nova transició, sinó que és sobretot el de, necessàriament, aprofundir en l'autogovern amb el rescat, la recuperació, la implementació, el desplegament, el creixement del marc estatutari vigent i les parts que van quedar tocades per la sentència del Tribunal Constitucional i la preservació dels models que se'n desprenen per a moltes qüestions, per exemple, en l'àmbit del model educatiu, com també queda dit en aquest document.

No només això, sinó que, al fil d'alguna de les coses de la meua primera intervenció, ens comprometem conjuntament a desplegar l'Àrea Metropolitana, a abordar la llei de finances locals de Catalunya i a dotar millor les finances dels ajuntaments, que estan molt malmeses i que en el frec a frec Administració general de l'Estat - Administració autonòmica han quedat sempre tocats i a la cua.

I ara nosaltres diem: si tenim aquest sentit institucional, si el món local ha de tenir un paper, posem-li, i posem-nos a treballar en la línia del que ha fet –i el conseller Ausàs ho sap molt bé– el Govern de Catalunya aquests últims quatre anys, amb aportacions incondicionades del Fons de cooperació local, del Pla únic

d'obres i serveis i d'altres col·laboracions del món local amb el Govern de la Generalitat de Catalunya, que han significat un salt endavant, que segueix essent insuficient. Continuarem treballant en aquesta direcció.

I, finalment, queda clar que en l'àmbit de la transparència i de la democràcia el que diem és: seria bo i seria un exemple i estaria bé que fóssim capaços, d'una vegada per totes, de fer una nova llei electoral de Catalunya. I ho diem junts perquè tenim els vots suficients per fer-ho, però no ho volem fer sols, i per això hem dit «com a mínim». Queda clar que no ho volem fer sols dos partits polítics. I, per altra banda, hi ha un compromís de garantia de transparència per tal d'assegurar l'exemplaritat de l'acció política en un moment en què la ciutadania posa permanentment en dubte l'honorabilitat de la política i de l'acció i la gestió pública.

Acabo, senyora presidenta, senyores i senyors diputats. Queda clar: no el votarem, facilitarem la seva investidura, no hi ha pacte de cap mena. A partir de demà necessitarà sis vots més, com a mínim, i nosaltres serem oposició exigent, radical, contundent, constructiva, quan calgui. I ens mou no fer-li un favor a vostè, ens mou l'interès superior del país: Catalunya.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

La presidenta

Honorable senyor Artur Mas, vol fer ús de la paraula?

El candidat a la presidència de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. President Pasqual Maragall..., senyor Nadal, que vostès no m'ajudarien a mi ja hi comptava, no és cap novetat, ja hi tinc una certa experiència, i a més a més no tenen per què fer-ho –no tenen per què fer-ho.

Que no volen ajudar tampoc el Govern simplement perquè sigui el Govern, doncs, també s'entén. No passa res. Al Govern, finalment, a vegades li donem una expressió, doncs, de molt alta qualificació –i la té, evidentment–; però el Govern finalment no deixa de ser un instrument, un gran instrument, potentíssim, el de màxima representació, segons com, en el país, però és un instrument. La finalitat no és el Govern o no hauria de ser el Govern. I, per tant, entenc perfectament que vostès, doncs, enfoquin les coses des d'aquesta òptica més de país.

També vull fer notar que, de tota manera, les actituds que hi ha d'haver en política jo crec que han d'estar molt compassades en els moments que viuen els països en cada procés. I ara tenim un país que el tenim com el tenim, tots en som conscient. Quan vostè deia: «La gent ens reclama determinades actituds, la gent ens reclama que anem per feina i que no ens dediquem aquí a picabaralles inútils, que no es vegi, doncs, que hi ha un ànim simplement partidista o de destrucció de l'adversari o d'erosió sistemàtica del Govern només per erosionar-lo, etcètera.» Jo crec que hem d'enganxar una mica amb aquest sentit, diguem-ne, popu-

lar, en la línia, doncs, de ser conscients de què és el que s'espera, per part de nosaltres, en aquests propers quatre anys. I, ho torno a dir, de les il·lusions i esperances que hi ha per part de molta gent d'aquest país que les coses vagin millor. I aquí crec que hi podem contribuir tots.

Vostès diuen que ens falten sis diputats, com a mínim. Nosaltres en som plenament conscients, i, per tant, intentarem en tot moment anar a cercar aquests suports que ens facin falta, sabent que en algun moment aquest Govern pot quedar en minoria en aquesta legislatura; no ho descartem. Nosaltres el que tampoc farem, com vostès poden comprendre, és sacrificar punts essencials del nostre projecte de país. I si cal que ens quedem en minoria en algun moment per defensar aquests punts, nosaltres, consegüentment amb els nostres grans objectius de país, doncs, ho farem. Espero que no arribi el cas, procurarem que no arribi; però, lògicament, nosaltres el que no farem és baixar del cavall sobre temes que considerem que són essencials de cara a aquests propers anys.

Jo insisteixo a agrair un cop més la responsabilitat, dintre d'aquesta continuïtat institucional, que demostra el Grup Parlamentari Socialista amb la seva intervenció d'avui i amb els actes que estem fent, som conscients que tenen una transcendència limitada, aquests actes, molt limitada, ho deia el senyor Nadal. No pretenem que vagin més enllà, d'entrada, perquè el que pretenem, hi insisteixo –ara intervindran altres grups parlamentaris–, el que pretenem és que hi hagi no tant una exclusivitat d'acords en aquest Parlament, sinó una multilateralitat, que hi hagi..., que siguin tots els grups els que se sentin cridats a fer aquesta obra col·lectiva.

I res més, simplement reiterar aquest agraïment al Grup Parlamentari Socialista i dir-li, senyor Nadal, que quan vostè diu això d'aquesta nova transició que jo vaig explicar ara quedarà conduïda per uns camins determinats, jo el que li demano és que no prejudgem com a mínim les converses que haguem de tenir. Perquè jo sé que vostès tenen uns objectius i uns ritmes que són diferents dels nostres, i no tenen perquè ser sempre coincidents. Vostès veuen les coses d'una manera des de l'òptica del que ha de ser el futur nacional de Catalunya i el seu encaix en un marc estatal, probablement ho veuen diferent del que nosaltres ho veiem. Vostè mateix ho ha afirmava, els programes són diferents, segurament també en aquest sentit. Però ja que hem de parlar, i hem de parlar molt, i ens hem entès en altres ocasions sobre aquests marcs, jo el que volia demanar-li a vostè i al Grup Parlamentari Socialista és que dintre d'aquestes converses que tindrem que ens escoltin també, nosaltres escoltarem òbviament, però que ens escoltin sobre com veiem les coses i per què proposem el que proposem, no ho proposem perquè sí.

El tema del pacte fiscal no va sortir per quedar bé en unes eleccions, com algú va dir en la sessió d'investidura inicial, el tema el pacte fiscal va sortir perquè nosaltres enteníem, doncs, que és un pas endavant que cal fer de cara a aquests propers temps. Vostès entenc que d'entrada no hi estan d'acord, és una posició absolutament legítima, és evident que si calgués tocar en algun moment estatuts o constitucions això ho hem

de fer d'acord, és obvi, per altra banda ho mana l'Estatut, ha de ser així. Però, deixin-nos que en aquestes converses, doncs, nosaltres intentem convèncer també el Grup Parlamentari Socialista de la necessitat d'anar per altres vies. Si els convencem, millor, perquè farem més gruix i farem més pinya i, si no els convencem, vostès, evidentment, tenen tota la llibertat del món per fer el camí que creguin que hagin de fer.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, el senyor Joaquim Nadal, president del Grup Socialista, des de l'escó.

Joaquim Nadal i Farreras

Sí, gràcies, presidenta. Només per dir que, una mica en to de broma, però des de la sèrietat que representa aquesta sessió de vot d'investidura d'un president de la Generalitat de Catalunya, senyor Mas, jo el que espero és que, de veritat, aquests set anys que han passat a l'oposició serveixin, com a mínim, perquè hagin après a escoltar més.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alicia Sánchez-Camacho, presidenta del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Molt bon dia. Molt bon dia, molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, senyor Montilla; molt honorable presidenta del Parlament de Catalunya, senyors presidents Pujol, Rigol, benvinguts a la cambra catalana. El senyor Maragall no hi és ara, no el podem..., benvolgut el senyor Maragall, però ara no hi és, però quan torni li donaré també la benvinguda, faltaria més. Benvinguts a la cambra catalana, representant de tot el poble de Catalunya.

Senyor Mas, avui és una fita històrica, per a vostè i per a Catalunya, avui vostè serà investit cent vint-i-novè president de la Generalitat de Catalunya, i com a tal, vagi per endavant ja la felicitació meva, del meu grup parlamentari i de tots els catalans i catalanes que ens han votat, perquè això és la representació i la concòrdia institucional i ens tindrà sempre en aquesta representació, lleialtat i concòrdia institucional.

Senyor Mas, nosaltres, quan vàrem encetar el primer debat d'aquestes jornades, li vàrem dir que la prioritat del país era sortir de la crisi econòmica. Seguim creient exactament el mateix. Estem absolutament convençuts, senyor Mas, que Catalunya està en una emergència social, Catalunya té un 17 per cent d'atur, un 20 per cent de persones vivint al llindar de la pobresa, un 41 per cent d'atur juvenil, Catalunya no està en bones condicions, sinó que Catalunya i els catalans ho estan passant molt malament i necessiten la responsabilitat de tots.

Vagi per endavant, senyor Mas, que la nostra responsabilitat, la tindrà. El país necessita un govern fort i necessita una oposició forta, i exercirem aquesta oposició forta com cal i com es mereixen els catalans i les catalanes. No ho dubti, senyor Mas, al marge d'acords, al marge de pactes de legislatura, d'investidura, de governabilitat, o com vostès els hi vulguin dir, el Partit Popular exercirà el paper que li toca i que li han donat els catalans, i és el de la responsabilitat.

Vostè, senyor Mas, avui ha presentat en gran mesura l'acord que ha tancat amb el Partit dels Socialistes, legítim, només faltaria, amb tota la legitimitat que ambdues forces polítiques han pogut fer. Però en aquest acord, senyor Mas, jo no hi veig les prioritats per treure Catalunya de la crisi en què es troba. L'única solució econòmica que sembla que es planteja és la de l'anomenada cimera, que ja va demanar el Partit Popular quan governava –i quan encara governa– el senyor Montilla, i també va demanar en campanya electoral.

Miri, vostè sap molt bé que es necessiten mesures urgents: moderació fiscal, baixada d'impostos, supressió de l'impost de successions, baixada del tram autonòmic de l'IRPF, reducció de l'Administració, reducció del gruix de l'Administració pública catalana, contenció del dèficit i jo no sé, senyor Mas, si en tots aquests actius li podrà donar suport el partit que ha portat Catalunya a la situació en què ens trobem, que ha deixat Catalunya amb el deute més alt de la nostra història, que ha deixat Catalunya amb l'atur més alt de la nostra història.

Deia el senyor Nadal: «El país no està tan malament com la gent diu.» Senyor Nadal, discrepem absolutament, el país vostès l'han deixat molt malament. I ara hi ha una gran tasca de reconstrucció del país per tirar-lo endavant, per donar oportunitats a la gent, als joves, i per tornar a recuperar la confiança i la credibilitat, no solament dels mercats interns, sinó també la credibilitat com a país i el prestigi com a país creant ocupació.

Per tant, senyor Mas, vull que quedi fefaentment en aquesta cambra la nostra disponibilitat més absoluta, amb el president de la Generalitat de Catalunya, que ho serà vostè després de molt poques hores, però especialment el nostre compromís amb el país, amb els catalans i amb les catalanes, no defallirem de la responsabilitat que tenim perquè sabem que som un dels instruments més útils per treure Catalunya de la crisi.

Volem reduir l'atur a la meitat, volem reduir el fracàs escolar a la meitat, volem generar oportunitats i, com sempre ha dit el Partit Popular, la millor oportunitat i la millor política social és crear ocupació. Set-cents mil aturats ha estat la pèssima política social que poguéssim tenir en aquests dies. Per tant el país ens necessita i el país ens tindrà.

Un segon aspecte, senyor Mas, vostè va presentar en el seu inici de debat un plantejament de model de país que nosaltres no compartim. Señor Mas..., usted sabe que nosotros no podemos compartir..., esta cámara es la representación del pueblo de Cataluña, y el pueblo de Cataluña habla en catalán y en castellano. Y por tanto me enorgullece... (*remor de veus i alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle*) me enor-

gullece poder hacerlo, me enorgullece poder hacerlo, como me enorgullece ser catalana y española.

Le decía, señor Mas, que usted plateaba un modelo de país que nosotros no compartimos. Usted ha ido más allá en esta presentación de su candidatura que lo que lo ha hecho en las elecciones. Usted ha presentado una transición de Cataluña hacia el derecho a decidir sin límites. Mire, señor Mas, nosotros no queremos transitar hacia ninguna parte, queremos vivir, progresar y mejorar, no transitar hacia un camino en el que no sabemos cuál es el límite o la estación final.

Su estación final, señor Mas, es la independencia. Le decía usted al señor Laporta y al señor Puigercós que si no apostaba claramente ahora por la independencia era porque una mayoría del pueblo de Cataluña no le daba ese apoyo social. Usted es consciente y lo sabe bien. Pero no porque usted descarte llevar a Cataluña o ser el presidente que hará un referéndum por la independencia o un presidente que quiera llevar a Cataluña a la independencia. Usted quiere conseguir con el pacto social o con el pacto fiscal, conseguir convencer a la gran mayoría del pueblo de Cataluña para que llegue a esa independencia. Y le digo, señor Mas, se equivoca, el apoyo que usted ha recibido de los catalanes no es para llevar a Cataluña hacia la independencia, es para llevar a Cataluña hacia el progreso económico y social, hacia volver a ser el motor que hemos sido de España y el motor de Europa, a volver a tener la calidad de vida que siempre hemos tenido.

Tenemos el mejor y mayor autogobierno de nuestra historia, nunca lo hemos tenido como ahora, y le solicito que lo ejerza y no haga como el Gobierno anterior la queja, el victimismo, una causa permanente de su acción de gobierno, sino que lo ejerza, que gobierne y que gobierne bien.

La segunda cuestión en la que discrepamos, señor Mas, es en la lengua. Ayer mismo salía una sentencia del Tribunal Supremo que obligaba al Gobierno de la Generalitat a tomar las medidas adecuadas para garantizar que el castellano sea lengua vehicular en la educación en Cataluña. Se lo dije entonces y se lo vuelvo a decir ahora, señor Mas, discrepamos de su modelo de educación, nosotros no queremos un modelo nacional de educación, queremos un modelo de educación de excelencia, de calidad, que haga y forme a catalanes en libertad, con sentido crítico y con capacidad.

Nosotros queremos pedirle, señor Mas, usted pide la responsabilidad para con todos para con Cataluña, yo le quiero pedir la responsabilidad para con el sistema democrático y el cumplimiento de las leyes. Haga usted cumplir las sentencias, no haga, como hicieron ayer ustedes, si esta sentencia nos ocupa o no nos ocupa. Si quiere, podemos ir a la sentencia del Tribunal Constitucional que adecuó nuestro Estatuto a la constitucionalidad de la que se excedía. En esa sentencia del Tribunal Constitucional se establece que el nuevo Estatuto recoge el castellano como lengua vehicular y recoge también que no debe haber una lengua preferente y por eso le pido que lo haga cumplir y que no blinde un modelo lingüístico de exclusión como acaba de hacer con el señor Nadal.

Nosotros le pedimos sencillamente que cumpla el ordenamiento jurídico, que garantice la libertad y el bilingüismo integrador en catalán y en castellano, que eso forma parte de nuestra cultura, de nuestra riqueza lingüística y de nuestra riqueza cultural.

Yo le pediría... –senyor Mas, i li ho torno a demanar amb molta sinceritat–, senyor Mas, encetem una nova etapa, els catalans han estat esgotats de molts anys de relació i de negociació de l'Estatut, no torni vostè a encetar unes relacions Catalunya-Espanya en les quals prevalgui més la tensió que no pas l'acord i el diàleg. Nosaltres creiem que la relació Catalunya-Espanya és d'anada i de tornada, senyor Mas, però d'anada i de tornada el que implica és que vostès i nosaltres, tots plegats, tornem a buscar i a cercar les millors relacions amb Espanya. Ens trobaran aquí i serem un instrument que vostè podrà tenir en compte amb absoluta sinceritat perquè crec que és el millor per a Catalunya.

Avui, senyor Mas, vostè serà investit per majoria simple, amb la complicitat política i el suport del Partit Socialista. Quan escoltava el senyor Nadal, que és molt interessant escoltar-lo, sens dubte, jo sentia: «Escoltin, no pensin vostès que el fem president de la Generalitat, no –no, no–, no pas això, ens abstenim.» Sí, les coses es poden dir de moltes maneres –es poden dir de moltes maneres. Però avui vostè serà president de la Generalitat de la mà del partit que ha estat governant fins ara, de la mà del partit que ha estat l'eix vertebrador del tripartit de Catalunya.

Jo reconec l'habilitat dels socialistes, l'habilitat de canviar d'un cantó a un altre, amb una gran facilitat, i així s'ha vist i de semblar que aquí no havia succeït res. Però, miri, vostè ha guanyat les eleccions, senyor Mas, clarament, i crec que tenia dos mandats, dos. Un, que era deixar enrere l'etapa del tripartit, deixar enrere l'etapa de la frustració, del desgavell, de la desunió, del desprestigi i sobretot de la incompetència en la gestió a Catalunya. El seu resultat electoral li donava un mandat d'encetar una nova etapa i jo crec que Catalunya necessita aquesta nova etapa, senyor Mas, ho crec sincerament, i vostè ho fa de la mà del Partit dels Socialistes. Legítim, senyor Mas, absolutament legítim. Ara, vull deixar constància en aquesta cambra que ha estat la seva voluntat d'arribar a aquests acords amb el Partit dels Socialistes i no pas amb altres.

Senyor Mas, vostè ha dit que manté l'acord amb tot-hom. A nosaltres sap que ens tindrà per a allò que toca i que és la responsabilitat del país. Però vostè ha volgut deliberadament acordar amb el Partit dels Socialistes un acord, un pacte d'investidura. Vostès deien: «No és un pacte de governabilitat.» Permeti'm que jo discrepi d'això. Vostès han arribat a molts acords que es contenen en aquest pacte que suposen acords i pactes de legislatura, perquè vostès parlen de moltes qüestions, tant d'economia, política social, representació institucional, modificació de normativa amb relació al nostre model de mitjans de comunicació, que suposen, senyor Mas, acords permanents de legislatura. No digui el que no és.

Jo entenc que vostè vulgui justificar aquí que el senyor Nadal no l'ajuda. Avui l'està ajudant més que ningú, i

l'està ajudant per voluntat seva, perquè cregui que no li hagués mancat la representació institucional que li calia per ser el president que demà els catalans necessiten que es posi a treballar.

Jo crec, senyor Mas, que vostè podia haver escollit i podia haver fet altres coses. No ho ha fet; està en el seu legítim dret. Però jo vull fer-li constància d'un acord al qual vostè ha arribat. En el seu acord d'investidura i de governabilitat, em permeto cridar l'atenció al punt 3 de la lletra j, on vostè diu que parlaran d'eventuals reformes del marc estatutari i constitucional. Senyor Mas, sincerament, després del que hem passat aquests anys, vostè creu que hem de tornar a parlar els catalans i les catalanes de reformes constitucionals, de reformes estatutàries, quan el país el que necessita és reeixir, recuperar-se, sortir de la crisi i tornar a donar oportunitats, confiança, il·lusió als catalans?

No miri enrere, senyor Nadal, ni miri enrere, senyor Mas, mirin tots endavant. M'agradaria també que el Partit dels Socialistes oblidés el tripartit, perquè ara li acaba de dir a vostè –li acaba de dir a vostè– que tingui permanent en la seva acció de govern l'acció que va dur a terme el Govern tripartit.

Jo crec que hi ha alguna cosa pitjor que equivocar-se, i és no aprendre dels seus errors. Jo no sé en què els beneficia, als socialistes, aquest acord. Evidentment, en la situació en què es trobaven, poden dir a partir d'avui que tenen una millor foto i no sé fins i tot si hi hauran alguns acords de cara a municipals o no. No ho sé, i no ens pertoca saber-ho. El que no sé, senyor Mas, és si beneficia a Catalunya un acord d'investidura de vostè amb el Partit dels Socialistes, perquè vostè avui podia sortir investit president de la Generalitat de moltes maneres, i fins i tot sense acords d'investidura. Vostè ha triat, senyor Mas; em sembla bé, i li desitjo la millor de les sorts, per a vostè, però especialment per al poble de Catalunya. Ens tindrà en allò que necessiti, però no ens tindrà i ens tindrà com a oposició ferma en tot el que creiem que no és el model de país que nosaltres desitgem per a Catalunya i per als catalans.

Nosaltres som i serem fidels i lleials amb qui ens va votar, però sobretot fidels i lleials amb el sentit del país, amb la idea de Catalunya que tenim i la idea de Catalunya en una Espanya de tots.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

Té la paraula el candidat a la presidència de la Generalitat.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, breument, perquè de tots aquests temes tindrem ocasió de parlar-ne a bastament durant tota la legislatura.

Vostè deia, vostè ens recorda permanentment que el gran tema és la situació econòmica del país i aixe-

car-lo des de tots els punts de vista. Si vostè ha estat atenta a la nostra campanya electoral, llegeix el nostre programa i rellegeix la meva primera intervenció en la investidura, suposo que s'adonarà que aquest no és que sigui el seu primer tema, és que és el primer tema del futur Govern, el de Convergència i Unió, el de la majoria de forces polítiques d'aquest Parlament i el del país. Ara, això es pot recordar mil vegades, cada dia, però no per recordar-ho mil vegades serà més important. Ja ho sabem tots, això –ho sabem tots. El primer tema, la primera prioritat: l'economia, aixecar Catalunya econòmicament, amb un objectiu, que és reduir l'atur substancialment.

A partir d'aquí, si tots hi estem d'acord, jo espero que quan es suscitin temes en aquesta línia hi hagi una actitud positiva per part del seu grup, el Grup del Partit Popular, per ajudar en aquest sentit. Perquè vostè és conscient que per fer això no només es poden donar diners –que donar diners és molt fàcil, repartir diners és molt fàcil–, de tant en tant cal prendre decisions que són una mica més complicades. Veurem si quan les decisions siguin més complicades, aleshores el seu grup, com vostè diu avui, està o no està al costat del futur Govern. Evidentment, això passa perquè hi hagi una actitud del futur Govern de col·laboració amb vostès també en aquest terreny i d'escoltar, òbviament, les seves propostes.

En el tema del model de país, senyora Sánchez-Camacho, no ens posarem d'acord, no hi perdi més temps. El Partit Popular i Convergència i Unió estan diametralment oposats en el que ha de ser, diguem-ne, la construcció de Catalunya des d'un punt de vista nacional. I és que forma part de la nostra genètica, de la seva i de la nostra. Vostès tenen un model, el tenen molt assumit i molt avalat, i que és un model que passa, doncs, perquè Espanya és un estat i una nació, punt i final, i ja està, i tenen tot el dret de defensar això. I nosaltres tenim un altre model, que és radicalment diferent d'aquest, que consideren que Catalunya és una nació des de molts punts de vista. Afortunadament, la gent a Catalunya quan vota també ho considera així –també ho considera així–, la majoria de la gent, i estem disposats a defensar això fins on calgui i fins al final. I, per tant, aquí no ens hi posarem d'acord. Que no ens posem d'acord no vol dir que no puguem caminar junts en molts altres temes, però en aquest, ja li ho dic, no cal que s'hi escarrassi massa, en aquest no ens posarem d'acord.

I jo li demano que tampoc es dediqui vostè –que sempre diu que no parlarà mai de temes identitaris, eh?– a venir al Parlament de Catalunya –que suposo que serà la seva constant– a proclamar que Convergència i Unió declararà la independència en aquests propers temps, perquè això ja és passar-se de la ratlla. Vostès llegeixen el nostre programa, i en el nostre programa això no hi és. Sí que hi ha una cosa –i no hi renunciarem, senyora Sánchez-Camacho–, que és que per al futur nacional de Catalunya no hi ha límits; això és cert, no hi ha límits. Ara, que no hi hagi límits no vol dir que no hi hagi estacions, que no hi hagi objectius, que sempre dic que han de ser àmpliament compartits.

I li torno a demanar el següent: li torno a demanar que el Partit Popular de Catalunya tingui a Catalunya en

els temes, per exemple, econòmics i fiscals, la mateixa actitud que té el Partit Popular a Navarra o al País Basc. Només amb això ja ens donariem molt per satisfets, perquè vostè segurament faria un millor servei al conjunt del poble de Catalunya.

El tema de la llengua. Doncs, tampoc ens posarem d'acord. Jo lamento dir-li-ho. No ens posarem d'acord perquè vostès pinten ja d'entrada aquesta sentència del Tribunal Suprem com si es carregués tot el model de normalització i d'immersió lingüística a Catalunya; això no és veritat, vostès ho saben perfectament. És una sentència que està adreçada a uns casos molt concrets i molt particulars. I jo els vull recordar que en les lleis educatives de Catalunya ja hi ha l'opció perquè les famílies triïn l'ensenyament en castellà. És que això fa anys i panys que funciona d'aquesta manera. Per tant, no ho presentin ara com si això no hagués estat mai així; ja hi ha aquesta opció.

El que passa és que, miri per on, hi ha molt poques famílies a Catalunya que hagin triat això. I sap per què? Per una raó molt senzilla: perquè les famílies castellanoparlants, fins i tot de gent que ha vingut de fora, veuen en l'escola, en la immersió lingüística en català en les primeres edats educatives, quan els nens i les nenes són més petits, hi veuen la possibilitat, i segurament l'única possibilitat, que aquests nens i aquestes nenes, quan siguin persones adultes, siguin persones plenament integrades en un país que té una cultura des de fa vuit-cents anys i una llengua des de fa vuit-cents anys. M'entén?

I això és una actitud positiva d'aquesta gent. I sap per què s'ha construït bé Catalunya? Gràcies a l'aportació d'aquesta gent positiva, d'identificació amb allò que han entès que eren les arrels, el nucli dur i l'ànima del poble català. (*Aplaudiments.*) És per això, senyora Sánchez-Camacho.

Ara, vostès volen destruir això, no els agrada tot això? Tenen tot el dret del món d'intentar-ho. Però recordin una cosa i siguin una mica humils en aquest sentit: vostès, en aquesta posició, estan francament en minoria –francament en minoria. I com que estan francament en minoria han d'adaptar-se a la seva realitat. Si un dia vostès tenen moltíssims més diputats fent aquest discurs, voldrà dir que Catalunya ha canviat radicalment des de molts punts de vista. Però, mentre no canviï, nosaltres tenim tot el dret del món a acordar amb un partit que també és central en aquest país, com el Partit dels Socialistes de Catalunya, que hi hagi la immersió lingüística en català, que es faci això d'acord amb les lleis, amb respecte al marc legal, però a totes les lleis, a totes.

Perquè els recordo que també hi ha una llei de política lingüística en aquest país, aprovada per aquest Parlament, que vostè no hi van estar d'acord..., que resulta que vostès sempre ataquen des del punt de vista del compliment d'aquesta llei. Sempre l'ataquen, i també és una llei. Quan hi ha alguna sanció, alguna vegada, a algú que no retola en català, vostès en fan una gran bandera en contra, però hi ha una llei que ho permet. I, per tant, també en aquest sentit vostès haurien d'estar subjectes al que diu aquesta mateixa llei.

I, finalment, vostè ha intentat en els seus darrers minuts –diguem-ho així– presentar aquest acord com una nova etapa on el Partit dels Socialistes de Catalunya i Convergència i Unió anem absolutament de bracet; vaja, no ens fem petons per les cantonades, però hi falta poc, eh? Doncs, miri, senyora Sánchez-Camacho, sap què passa? Li ho dic en un to..., si m'escolta un moment, li ho diré en un to de màxima cordialitat, eh? Fa quatre dies, només quatre dies, o cinc o sis, quan es va constituir aquest Parlament, vostè recordarà que la imatge era exactament la contrària: anàvem de bracet amb vostès; no se'n recorda, d'això? Tots els diaris anaven plens d'això; era un acord secret entre el Partit Popular i Convergència i Unió. I potser això té traducció en el fet que vostè, en lloc d'estar asseguda allà, està asseguda aquí, al centre de l'hemicicle, per exemple, no? I, escolti, oi que hi havia molta gent que segurament no en feia cas, d'aquell acord secret, i no era veritat?, oi que no era veritat, senyora Sánchez-Camacho? Doncs, miri, si no era veritat aquell acord, tampoc ho és aquest, m'entén? Des del punt de vista que vostè ho presenta... (*Veus de fons.*) Sí, i el senyor Nadal li ho ha explicat. Ara, clar, no hi ha pitjor sord que el que no vol escoltar. El senyor Nadal ja li ho ha explicat i li ho he explicat jo. Vostè pot no creure res, evidentment, no?, però jo també li demano que, home, ens doni un cert marge perquè nosaltres també puguem dir la veritat quan expliquem les coses.

I quina és la veritat? Hi ha un partit que governa a Catalunya que en aquest moment, avui, encara és el Partit dels Socialistes de Catalunya, i un president, que és el president José Montilla. I aquest partit, que té set anys d'experiència de govern en aquest país, ha arribat a la conclusió, llegint els resultats electorals, que cal donar-li normalitat i continuïtat institucional, perquè és el que vol la gent, i la gent no entendria una altra cosa. I perquè això sigui possible, òbviament, el Partit dels Socialistes intenta fer una cosa que és absolutament legítima, que és, en grans temes de país, ser-hi; exactament igual que Convergència i Unió ha estat en els grans temes de país en les passades legislatures, quan han governat uns altres.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle. La presidenta dona la paraula a Alicia Sánchez-Camacho i Pérez.*)

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Senyor Mas, la veritat, jo no sé si li molesta la interpretació que nosaltres hem fet de l'acord; ho semblava, eh?, jo només li dic que ho semblava, però... Legítim, tot el que vostè vulgui, legítim, però acord i per escrit; guaiti'l, aquí. (*L'oradora ensenya un full.*) Per a la Mesa del Parlament no va haver-hi cap acord, ni escrit ni aquí. La interpretació que facin els mitjans, miri, no la decidim pas nosaltres, eh?, la fan els mitjans de Catalunya, sortosament; no la fem nosaltres.

Miri, senyor Mas, vostè ha dit algunes coses que jo li voldria contestar. Diu: «Vostè parla d'economia, i sembla que això és el més important, i per molt que ho re-

peteïxi, no hi perdi temps», m'ha dit vostè, les seves paraules textuales. Home, jo crec que tot el temps que es pugui esmerçar a parlar dels grans acords (*remor de veus*) que puguem tenir per parlar d'economia..., cal que se'n parli avui i al llarg d'aquests quatre anys de govern.

Vostè diu que la majoria del poble de Catalunya li ha donat suport, evidentment, i li ha donat suport, i per això és vostè qui ha guanyat les eleccions, i per això és vostè qui serà investit president de la Generalitat. Però també tenim el dret, altres, de pensar de manera diferent, de tindre un altre model de país i de proclamar-ho i parlar-ho a la casa de la paraula del poble de Catalunya. Jo crec que vostè haurà d'acostumar-se, com a president de la Generalitat, que això es parli sovintejadament al llarg d'aquesta cambra, perquè no dubti que no ho deixarem de fer.

Vostè diu: «Miri, s'ha passat de volta quan parla del tema de la independència o no...» Jo, la veritat, senyor Mas, en campanya electoral també estava prou enfeïnada, com vostè, hi havia alguns aspectes del seu programa que me'ls mirava, altres que no tant, però, escolti'm, miri, diu, el seu programa electoral: «Nosaltres som una nació que no ha renunciat mai als seus drets inherents com a poble, ni tampoc al dret d'autodeterminació.» Per tant, el dret d'autodeterminació..., deu ser vostè per independitzar-se del poble de Catalunya (*aplaudiments*), perquè no ho dic pas jo, ho diu el seu programa. (*Remor de veus.*) Legítim, absolutament...

La presidenta

Si us plau, senyores diputades, senyors diputats, prego silenci.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

No he dit res...

La presidenta

Senyora Sánchez-Camacho, un moment... Continui.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

No he dit res que no s'hagi dit aquí i que no estigui al seu programa. Per tant, no els ha pas de..., en cap moment. He llegit el seu programa electoral, i tant s'hi val més.

Miri, vostè parla del nostre model d'educació, el nostre model lingüístic i la sentència del Tribunal Suprem. Nosaltres ja li hem parlat de la sentència del Tribunal Suprem, i al que això obliga com a juristes ho coneixem perfectament. Però he anat més enllà, i li he parlat, senyor Mas, de la sentència del Tribunal Constitucional que estableix en el nou Estatut de tots els catalans que el castellà és llengua vehicular també a les escoles.

Vostè diu: «Aquest model lingüístic ha estat el millor i la gent novinguda s'ha integrat gràcies a aprendre el català.» Sí, hi estem totalment d'acord –totalment d'acord. Guaiti, jo em dic Alicia Sánchez-Camacho Pérez; no són cognoms d'origen català, i és la meva

llengua pròpia la que faig servir com a català i amb la qual parlo al meu fill. Per tant, no ens pot ni ens ha de donar exemples d'integració, perquè la practiquem tots els catalans dia a dia, els nouvinguts i els que no som nouvinguts.

Ara, això no és incompatible, senyor Mas, amb un model en què nosaltres defensem la llibertat, amb un model en què hi ha una Catalunya amb dues llengües i en què creiem que aquestes dues llengües poden ser usades i emprades lliurement pels pares i pels fills, amb un model de bilingüisme integrador, amb un model de tres llengües, com ha fet servir vostè, senyor Mas, com ha fet servir la seva família, com han fet servir altres famílies, com ho fan escoles privades a Catalunya. I no passa res! I es produeix el català com a instrument d'integració i el castellà com a dret a la llibertat. Aquest és el nostre model. Per tant, hi parlarem les vegades que calgui, perquè alguns també utilitzen aquest model. Nosaltres el volem per a la pública, per a la concertada i per a la privada. Per tant, nosaltres mantenim una coherència en la defensa de la llengua, i és el català com a llengua pròpia i el castellà com a llengua també cooficial a Catalunya i a exercir-la amb llibertat, una i una altra. Aquest és el nostre i vostè en té un altre; nosaltres defensem aquest. *(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)*

Després, senyor Mas, jo li ho dic: l'avinentesa és absoluta. Jo no sé si a vostè li han pogut molestar o no les meves paraules. Ho semblava, pel seu to. El meu to ha estat absolutament cordial i absolutament afable, des de la discrepància. Però, guaiti, les minories tenim el mateix dret, o no, a exposar el nostre programa electoral. I nosaltres som ara tercera força política a Catalunya.

El senyor Duran fa el mateix al Congrés dels Diputats, i no és majoria al Congrés dels Diputats. I m'agradaria, senyor Mas, que vostè també tingués el sentit d'estat que té el seu partit i que té el senyor Duran al Congrés dels Diputats *(remor de veus i alguns aplaudiments)*, fent complir les lleis i fent complir el que es demana a casa nostra.

Senyor Mas, jo, miri, l'acord de legislatura o l'acord d'investidura l'ha fet vostè, i li ho torno a reiterar: legítimament, en podia haver fet un altre, i legítimament ens trobarà per actuar amb responsabilitat de país a Catalunya. Ara li ho he dit, vostè ha escollit el partit del Govern del senyor Zapatero, vostè ha escollit el Partit Socialista Obrer Espanyol. Vostè ja li ha donat suport, al Partit Socialista, en lleis com la de la immigració, en lleis com la de la reforma del Codi penal, o fins i tot en lleis o amb decrets que encara fan que avui el senyor Zapatero sigui president del Govern d'Espanya. Perquè vostè es va abstenir –fixi's si són importants les abstencions, senyor Nadal–, es va abstenir en un decret amb què es congelaven les pensions, amb què es reduïa la inversió en infraestructures a Catalunya *(remor de veus)* –sí, sí– i amb què es rebaixava el sou dels funcionaris. Això ha passat i això ha succeït al Congrés dels Diputats.

És la seva opció. Jo em pensava que vostè miraria al futur i no al passat. Nosaltres mirem al futur i no al

passat; ens trobarà en aquest futur. I li ho volem dir, senyor Mas: tant de bo que aquest acord només sigui un acord d'investidura, que no s'enceti un nou tripartit, que no s'enceti una nova sociovergència, perquè no seria bona per a Catalunya, que el que necessita és el millor Govern, fort i de tots els catalans, i la millor oposició, que l'exercirem nosaltres, des de la discrepància, des del nostre model de país i des de la defensa del sentit d'estat i la defensa de la democràcia i de l'ordenament jurídic.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

A continuació té la paraula l'excel·lentíssim senyor Joan Herrera, president del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president Pujol, molt honorable president Montilla..., candidat Mas, miri, li ho deia l'altre dia, nosaltres farem una oposició ferma, però també obrerem al diàleg i especialment amb la mà estesa per avançar en l'autogovern i superar la sentència del Constitucional. Avui necessitem unitat, social i política, per evitar qualsevol ruptura de la convivència al país. Necessitem unitat i ambició, davant del desafiament que representa la sentència del Constitucional. I avui ens hem de reafirmar: som una nació i som un sol poble. I jo crec que la unitat és la millor expressió davant de la sentència i de les seves derivades; també davant dels atacs al model lingüístic, que és un model d'èxit i que és un model que ha garantit la defensa d'una llengua que no està en peu d'igualtat i que a Catalunya no hi hagi dues comunitats.

Jo vaig estudiar en un barri, la Verneda; vaig anar a un institut públic, en un barri majoritàriament castellanoparlant, i perquè tenim un model d'immersió lingüística com el que tenim els meus amics, molts d'ells castellanoparlants, parlen perfectament en català. Per tant, li demano, i estic segur que serà així, que hi hagi unitat i fins i tot que ho puguem exemplificar amb algun tipus de resolució, amb allò que considerem oportú, per reafirmar-nos en un model d'èxit, que és el model d'immersió lingüística de Catalunya.

I de la mateixa manera li dic que, igual que cal unitat davant dels desafiaments i les agressions a la nostra identitat, cal unitat davant del que representa la sentència del Constitucional.

Nosaltres li vam fer una proposta: la comissió d'estudi per a l'aprofundiment de l'autogovern, igual que el que es va fer l'any 2000. Vostè va demanar temps, temps per estudiar quina és la millor de les fórmules, el millor dels mecanismes. D'acord, parlem-ne. Però el que li demano és que en l'avenç de l'autogovern caminem junts i que no tornem ni a l'estratègia del peix al cove ni a la temptació que amb una aritmètica parlamentària a Madrid ho solucionarem tot. El desafia-

ment de la sentència és majúscul, i no podem fer com fins ara, ho hem de fer de forma diferent.

Dit això, de la mateixa manera que li dic que té la nostra mà estesa per a l'avenç nacional, també li dic que la nostra serà una veu d'esquerres i que en coherència amb això votarem en contra. Vostè sap que nosaltres tenim arguments per votar en contra de la seva investidura, i ho sap perfectament. No compartim el programa de govern que ens va exposar, fins i tot amb les seves inconcrecions. No el votarem per coherència amb el nostre projecte polític, amb la nostra trajectòria, amb els nostres electors. No li votarem la investidura, perquè creiem que en aquest Parlament cal una veu d'esquerres i ecologista.

Miri, malgrat la manca de concreció del programa que ens va presentar, és evident que no compartim la seva sortida de la crisi. Nosaltres creiem que cal mantenir i fins i tot ampliar la despesa social, fins i tot amb una política fiscal envers l'economia especulativa; que cal mantenir i no retallar ni privatitzar serveis públics, perquè són la millor garantia per evitar les desigualtats, i l'accés a l'educació, la salut o els serveis socials en igualtat. No el votarem perquè creiem que cal prioritzar la creació d'ocupació, però per crear ocupació el que cal és impulsar un nou model productiu, incorporant-hi l'economia verda, la sostenibilitat i el creixement.

I és per això que li vam fer algunes preguntes l'altre dia que no va respondre. De fet, ens vam trobar que vostè, que serà president, ens feia més preguntes a nosaltres que no pas respostes ens donava. Per això li vaig plantejar un govern amb responsabilitat social que posposi l'eliminació de l'impost de successions i que aconseguixi els recursos perquè les famílies que es queden sense els 426 euros tinguin els diners per arribar a final de mes.

Però vostè em va dir que no –vostè em va dir que no. I és curiós, no?, que vostè, que va parlar que no es podien fer les coses des d'una càrrega ideològica, vostè, em digués que avui és prioritat, és més prioritat qui hereta 2, 3, 4, 5 milions d'euros que qui no arriba a final de mes. Jo crec que això és càrrega ideològica; això sí, conservadora. I per això crec precisament que calia un major compromís.

Jo li vaig plantejar la necessitat d'una llei hipotecària, i vostè va dir que estava disposat a parlar-ne. Concretem-ho, concretem-ho en els propers dies. Jo li vaig dir que calia prioritzar en matèria de salut abans que retallar prestacions –reducció de la despesa farmacèutica–, i vostè no em va respondre. Li vaig demanar un compromís, i un compromís perquè el proper Govern digui que no en tot cas que el cementiri nuclear vagi a les Terres de l'Ebre i a Ascó, i vostè no em va respondre. Li vaig demanar que obríssim una ponència conjunta per tractar els temes a favor de la transparència i contra la corrupció, i vostè no em va respondre. Li vaig preguntar què faria amb el Memorial Democràtic, li vaig fer una proposta per fer front al canvi climàtic amb un nou pacte nacional, i el que em vaig trobar és amb cap resposta.

Jo avui li ho torno a demanar, però li ho torno a demanar no perquè avui entrem en la desqualificació del

que han estat els set anys de govern, sinó perquè el que serà, sense cap mena de dubte, el proper president de la Generalitat es comprometí en aquells elements que signifiquen avenços.

Però també avui constato que òbviament Iniciativa Verds i Esquerra Unida i Convergència i Unió tenen, tenim projectes diferents. És per això que votarem que no. En coherència amb el nostre projecte polític farem d'oposició, en coherència amb els que ens han votat serem una veu d'esquerres. I aquest és el paper que ens pertoca.

Però permeti'm que afegeixi una altra consideració. Jo sé que avui a Catalunya, a l'Estat, fins i tot a Europa, hi ha molta gent d'esquerres desconcertada. Desconcertada, perquè molts electors d'esquerres veuen com les polítiques les marquen més els mercats que els programes que han votat. Jo sé que hi ha a Catalunya molta gent d'esquerres desconcertada; desconcertada quan abans de les eleccions es renuncia a l'única fórmula que pot fer que hi hagi majoria d'esquerres en aquest Parlament. I és més, jo sé que avui encara hi ha més gent desconcertada davant d'un acord que no sé què busca, però el que sí que troba és una majoria parlamentària, en aquest cas amb el suport de vots de l'esquerra.

Un analista deia que al PSC li havia faltat relat de govern i que potser ara li faltaria relat d'oposició. Jo no ho sé. I tampoc sé fins on arriba el que han acordat. Ara, m'agradaria que ens ho expliquessin.

Sé que han parlat de com afrontaran la crisi, de la revisió dels grans pactes nacionals, de les relacions amb el model d'Estat, de la llei electoral, de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i que es respectarà la pluralitat entre les dues forces. No sé quin és l'abast. Jo no ho sé; vostès ho deuen saber. Però el que sí que sé és que fa l'efecte que va més enllà que simplement l'abstenció de la sessió d'investidura. Sigui com sigui –i em sembla bé, eh?, em sembla molt bé–, el que sí que sé és que a Madrid deien: «És la millor notícia que hem tingut en molt temps del PSC.»

Jo no ho sé. El que sí que crec és que no és la millor notícia per a l'esquerra catalanista d'aquest país. Aquesta és la impressió que jo tinc. I d'aquí el nostre no; d'aquí el nostre no en la investidura d'avui. Pels motius que he dit, però també pels nous motius. Segurament aquesta circumstància encara ens obliga més, no només a ser una veu d'esquerres de les persones, de les dones i homes que han votat Iniciativa Verds i Esquerra Unida, sinó per ser també una veu d'esquerres de molta gent, de molta gent d'esquerres que ens ha votat i de molta gent que no ens ha votat que entén en definitiva que el que cal precisament és una veu que plantegi propostes, alternatives i solucions precisament basades en un programa d'esquerres.

Jo aspiro a, des de la modèstia, ser també un dels referents de molts dels ciutadans i de les ciutadanes –aspirarem a ser-ho des d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida– que es reconeixen en valors i idees progressistes, ens hagin votat o no ens hagin votat.

I és per això que votarem que no, perquè, quan els resultats de les seves polítiques, aquest cercle virtuós de què vostè parla, no?, que es basa en la moderació

fiscal, és a dir, en la baixada d'impostos a qui més té, acabi suposant retallades socials, ningú ens pugui dir que per la nostra abstenció les seves polítiques van tirar endavant. Per això també votarem que no.

Acabo ja, senyora presidenta. La Catalunya que volem des d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida no és només la Catalunya del *business friendly*, és la Catalunya de l'economia que està al servei de la gent, és la Catalunya de l'acord, de l'aliança entre agents socials, empresarials, sindicals, amb treballadors, amb el petit i mitjà autònom, amb tothom –amb tothom–, sense exclusions.

La Catalunya que ens agradaria és aquella que deixa enrere l'economia especulativa. La Catalunya que volem és la de les petites i mitjanes empreses, la dels treballadors autònoms, però també la de les iniciatives innovadores, que sovint no es senten reconegudes, amb unes lògiques empresarials que sovint el que fan és bandejar aquestes iniciatives innovadores.

I la Catalunya que volem és la de l'economia productiva que no està de genolls ni davant de les entitats financeres ni de l'economia especulativa. De fet, una Catalunya on els diners –els *business*, que diria vostè– no ho condicionin tot, ni condicionin tota la política que ha de fer el Govern.

La Catalunya que volem és la de la plena igualtat de drets i de deures, d'oportunitats, i on les diferències d'origen o de classe o el lloc de naixement no siguin un obstacle per a la realització personal de cadascun dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

De fet, volem un país modern, un país sostenible, un país capdavanter en matèria d'aigua, en matèria de residus, en matèria d'energia, en matèria de mobilitat. I per fer això possible creiem que avui el que cal és, des d'Iniciativa Verds i Esquerra Unida, des dels diputats que tenim, construir aquesta alternativa amb moltes de les energies que estan al carrer; amb moltes de les energies, òbviament, que hi ha a la societat, amb moltes de les experiències socials, empresarials, sindicals, cíviques, que estan treballant per una Catalunya més justa, una Catalunya més sostenible i una Catalunya més lliure. Això ho farem i ho farem amb voluntat de diàleg i amb voluntat d'acord.

No sé si va tenir altres portaveus o presidents que li fessin tantes propostes com li vam fer nosaltres, no ho sé, però n'hi vam fer unes quantes. I això crec que expressa, precisament, la voluntat de proposar i d'arribar a l'acord. Però de la mateixa manera li dic: serem bel·ligerants davant de qualsevol temptació de retallada.

I, òbviament, com li he dit des del primer dia, tindrem la mà estesa per fer avançar nacionalment aquest país en un moment complicat, i després d'una sentència que, a més, té derivades més que preocupants.

Moltes gràcies, presidenta.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

Té la paraula el candidat a la presidència de la Generalitat.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, en primer lloc, jo li vaig reconèixer, en la primera part de la sessió d'investidura, que el seu grup havia estat, precisament, doncs, molt..., molt, diguem-ne, procliu en la línia de les possibilitats d'acords; més que d'acord, de possibles pactes que es podien fer, propostes, etcètera, no? Vaig veure que vostès, realment, hi havien pensat, i així ho vaig reconèixer, i ho torno a dir; altra cosa és si es pot estar d'acord amb el tot el que vostès proposen o no. Això ja és una altra cosa, no? I jo crec que en algunes coses, certament, podem estar d'acord i en altres és més difícil, no?

Per exemple, tot això que vostè diu de caminar junts des del punt de vista de l'autogovern: comprat. Jo li ho compro, cent per cent. Sí, home!, li ho compro perquè sé que vostès, doncs, tindran una actitud en aquest sentit, doncs, de país, positiva, que així com ens separen moltes altres coses en molts altres terrenys, aquí és possible que hi hagi punts d'acord, no vull dir en tot, però punts d'acord sòlids entre Convergència i Unió i la seva formació política. I aquest és un gran tema. I, per tant, jo, això, doncs, ho assumeixo com un terreny de col·laboració entre la seva formació política i el futur Govern de Catalunya.

Li agraeixo, també –encara que hagi estat breu en aquesta apreciació, però intens–, l'exemple que vostè ha posat, personalment, de què significa en determinats barris de determinades ciutats del nostre país poder fer, doncs, un aprenentatge a través de la immersió lingüística en català, com un bé comú. Que no s'ha de veure, doncs, des d'una òptica bel·ligerant, sinó com un motor, com un vehicle d'integració de molta gent a casa nostra. Em sembla que aquesta posició serena i constructiva que vostè ha explicat aquí arran de la seva experiència, doncs, val la pena que se'n prengui nota, no?

Tres o quatre coses més: vostè fa tota una sèrie de preguntes un altre cop. Jo només li vull significar una cosa. Jo no és que no vulgui respondre –ara n'hi respondré algunes–, és que vostès han vingut també en aquesta sessió d'investidura, abans de sentir res, dient que sempre votaran que no.

És clar, aleshores, quan una formació política assisteix a una sessió d'investidura i abans d'escoltar el discurs del candidat, abans d'escoltar res –sense saber què diré–, ja diu «la nostra resposta sempre serà que no, sempre votarem que no, a la primera, a la segona, si hi hagués tercera a la tercera, a la quarta, a la cinquena, etcètera...», dius: «Bé, escolteu, doncs aleshores jo ja no hi puc fer gaire cosa més.» Perquè vostès ja tenen una posició decidida, que no sé si és estrictament ideològica o no, o de comoditat parlamentària..., del que sigui! Però vostès ja van decidir que no, que no es mourien de la seva posició, cosa que demostra una posició, diguem-ne..., no vull dir intransigent, perquè seria excessiu, però una tradició molt..., diguem-ne, molt clara: «Nosaltres votarem que no al candidat de Convergència i Unió.» Molt bé, hi tenen dret.

Per tant, ara..., aleshores algú diu: «És que vostè no ens contesta res, i, per tant, no ens podem aclarir.» No..., escolti'm, és que aquest no és un debat de política ge-

neral. Aquest és un debat d'investidura, i el que es busca en un debat d'investidura és que surti elegit un president. És un debat que es fa una vegada cada quatre anys, no es fa cada any, aquest. Després també hi ha altres debats que es fan cada any, però aquest no, aquest és una vegada cada quatre anys. Per tant, escolti'm, estem en un debat diferent.

Ara, dit això, jo li vaig donar algunes opinions sobre algunes coses importants. Vostè insisteix un cop i un altre en el tema de l'impost de successions, però li vaig posar un exemple. Li vaig dir: «Ara vostè es queixa d'herències que puguin ser de 2 milions d'euros, per exemple, no?» «O de 3...», vostè diu. Molt bé.

I quan eren d'1 milió 200.000 euros i vostès van reduir substancialment aquestes herències i no van complementar les pensions de viduitat, per exemple, o els subsidis a la gent més necessitada? Llavors, jo podria venir aquí i dir: «Veuen? El Grup d'Iniciativa Verds - Alternativa Unida, doncs, va preferir... (*veus de fons*), va preferir... Com...? (*veus de fons*.) Esquerra Unida Alternativa, perdó. Admetin-me que és una mica complicat això, eh? (*veus de fons*.) Vostè, president Montilla, ja hi està més avesat, però jo m'hi haig d'entrenar... (*veus de fons*.) Doncs, si complicat és tot plegat, com es defineixen, complicada també és la teoria, perquè..., home, posats a fer, jo em pregunto perquè vostès van permetre que herències de més d'1 milió d'euros quedessin bastant lliures d'impostos o completament, i resulta que no es complementessin determinats subsidis de gent que cobraven quatre-cents euros de pensió al mes. I això és difícil de justificar, no?, si vostès presenten les coses així.

Dic això perquè és molt fàcil explicar les coses com vostès les expliquen. Aquí queda dit, sembla que n'hi ha uns aquí que només es dediquen a privilegiar uns quants rics del país, i, en canvi, n'hi ha d'altres que només miren per als que són més pobres.

Però, atenció, eh?, vostès revisin els seus actes. Vostès van dir moltes vegades que aquest impost mentre vostès estiguessin al Govern «no es tocava». Jo ho havia sentit moltes vegades, això: «Mentre Iniciativa tingui la clau..., Iniciativa..., etcètera, tingui la clau del Govern, eh?, (*veus de fons*) perdó..., no es toca aquest impost.» Vostès van dir això: «No es toca aquest impost.» I ara resulta que el van tocar. Potser perquè els altres grups del Govern, doncs, els van empènyer en aquesta situació, però vostès el van tocar. I alguns diuen que el van tocar substancialment. Bé, simplement jo vaig respondre. El que passa és que la resposta, possiblement a vostè no li agrada del tot.

El tema del cementiri nuclear. Escolti'm, no ens ho preguntin cada vegada. Nosaltres, amb vostès, varem signar una resolució en aquest Parlament. Aleshores, si la varem signar amb vostès i la varem votar conjuntament, i també amb el Grup d'Esquerra Republicana, si no ho recordo malament, jo em pregunto: que és que les coses que es voten no tenen cap valor?, que és que s'han de tornar a preguntar deu mil vegades una vegada han estat votades? Doncs, si han estat votades, han estat votades. Nosaltres som conseqüents amb els actes d'aquell moment. Per tant, no és un problema de

no donar resposta, és que la resposta ja hi era. No cal insistir-hi més, no?, etcètera.

Bé. L'última cosa que li volia dir. Vostè també diu que no sap quin és l'abast de l'acord amb el Partit Socialista. Bé, jo els demano una cosa. si hem d'entrar en una legislatura a on intentem, doncs, ser..., tothom parla de transparència, no? Doncs, miri, una de les primeres normes de la transparència és que s'expliquin les coses tal com són. Jo penso explicar en aquesta legislatura les coses tal com són: unes agradaran més i unes altres agradaran menys, fins i tot algunes agradaran menys a Convergència i Unió, i les explicaré.

Els demano una cosa: llegeixin el paper que hem signat amb el Partit Socialista. Mirin l'encapçalament que diu que és «per facilitar la investidura», i creguin-se el que diu el senyor Nadal i el que diu el senyor Mas. I el que diem el senyor Nadal i el senyor Mas, i el Grup Socialista i el Grup de Convergència de Unió, no és altra cosa que a aquest país se li ha de donar continuïtat institucional al Govern i a la presidència. I que, com que nosaltres no tenim majoria absoluta, algú s'ha de prestar a poder-ho fer. Òbviament, aquest algú té dret a plantejar que en alguns temes importants de país, en aquests propers temps, hi hagi una voluntat d'acord entre forces polítiques, que són les que han tingut la majoria de vots a Catalunya. I si la democràcia mana a través..., el poble mana a través del vot en el moment de les eleccions, doncs, escolti'm, això també s'ha de respectar, però no hi ha res més que això, ni res menys, ni res més.

Té importància, perquè a través d'aquí s'investirà un president i es formarà un govern. I, a partir d'aquí, aquest Govern està, diguem-ne, sense suports parlamentaris clars. Però aquest Govern també està amb una actitud de construir-los en el dia a dia. I jo espero que també el seu grup, doncs, s'hi posarà, diguem-ne, no dic «fàcilment», perquè això seria molt suposar, però s'hi posarà una mica a favor.

I la darrera consideració: vostè diu que en el Partit Socialista Obrer Espanyol s'han alegrat d'aquesta decisió. Canviï d'òptica un moment. Jo sé que vostè ha estat molt temps a Madrid i potser té un biaix en aquest sentit, no?, però canviï una mica d'òptica. En lloc de pensar en el PSOE pensi en quanta gent, a Catalunya, se'n pot alegrar.

Vostè ha vingut aquí i la imatge que ens ha posat és: si hi havia no sé què en el PSOE, a sis-cents quilòmetres de distància, en un lloc que no és Catalunya. I, en canvi, potser s'ha oblidat que aquí, que és el nostre lloc, el nostre país, hi ha molta més gent de la que vostè es pensa que està contenta que després del resultat electoral que hi va haver ara hi hagi partits que exerceixen responsabilitat, que fan possible que el país continuï, que el Govern hi sigui i que el president pugui exercir.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

La presidenta

Té la paraula el senyor Joan Herrera, president del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, presidenta. Senyor Mas, segur que hi ha gent contenta a Catalunya, però segur que el PSOE estan molt contents. Ho han dit. És el millor favor que li ha fet el PSC al PSOE en els darrers anys. Han dit..., no ho sé, eh?, jo no ho sé, però això, això ho han dit. I jo el que faig és evidenciar-ho, dir-ho, explicar-ho. I tinc algun dubte sobre si hi haurà molta gent i tota la gent d'esquerres que estigui contenta, no ho sé; això és el que no sé.

El que sí que sé és que vostès s'han presentat amb un programa. És cert. I vostè, en el debat d'investidura va dir: «No es pot fer política des d'apriorismes ideològics.» Ho va dir. Però tinc la sensació que quan els valors són els de l'esquerra és «ideologisme», i quan l'ideologisme és el liberal o el conservador, són «idees».

I li posaré l'exemple. Miri, invertir 350, 400 milions d'euros en el fet que grans herències deixin de pagar l'impost de successions no suposa més equitat. No es reactiva l'economia perquè va òbviamment a herències que vostès saben que tenen moltes possibilitats. Invertir 350 milions en famílies que no arriben a final de mes és un exemple d'equitat, i a més va a la reactivació econòmica, perquè, ho veu?, tot va a consum.

Quan vostès diuen que en un context com el que tenim, amb el que està caient, el nou Govern de la Generalitat, abans de sortir de la crisi, allà on es gastarà més quartos és en qui hereta 2, 3, 4, 5 milions d'euros, senyor Mas, això és ideologisme conservador.

Jo, el que crec és que no es pot fer política des de l'apriorisme ideològic, simplement – simplement. I el que li demano és, igual que vostè ha dit que posposi els increments de despesa social a quan sortim de la crisi, que faci el mateix amb rebaixes fiscals per a qui hereta molt.

I mirin, Iniciativa Verds i Esquerra Unida el que van dir és que no eliminarien l'impost de successions. I gràcies a que Iniciativa Verds i Esquerra Unida seran al Govern, i gràcies, òbviamment, a l'acord, també, amb els socis, vam aconseguir que s'evités que aquest impost el paguessin classes mitjanes i treballadores, però sí que el paguessin grans herències. I a mi em sembla un exemple d'insensibilitat social tirar-ho enrere.

Jo vull acabar dient-li: nosaltres ens comprometrem en la millora de l'autogovern, però nosaltres serem bel·ligerants davant de qualsevol retallada social. I li ho dic perquè l'altre dia li vaig fer moltes preguntes, i vostè només amb nosaltres va posar el retrovisor. Però vostè serà el proper president de la Generalitat, i nosaltres serem un grup en aquesta cambra, i nosaltres tenim l'obligació de preguntar-li, i crec que vostè té la responsabilitat de respondre'ns. I el que li demano és que a partir d'ara ho faci.

I ho dic perquè quan li vaig preguntar sobre Ascó ho vaig fer des de la responsabilitat d'un compromís del qui serà el proper president de la Generalitat, en una cambra amb noves majories parlamentàries i amb una demanda que ve del territori. I, per tant, jo m'alegro que el proper president de la Generalitat s'hagi compromès ara mateix i s'hagi reafirmat, precisament, en allò que ja es va comprometre com a cap de l'oposició.

I quan jo el que li vaig plantejar és multitud de propostes, i vostè no em va respondre, el que ens vam trobar és amb el silenci davant de la necessitat d'un pacte per la transparència i contra la corrupció. El que ens vam trobar és amb el silenci davant de propostes que el que fan és encarar els reptes que tenim en matèria de salut, reduint la despesa farmacèutica i no retallant prestacions.

El que ens vam trobar és amb el silenci davant de propostes com la fiscalitat verda de la qual vostè va parlar, i que, en canvi, no ha concretat. I això és el que a mi m'hauria agradat que hagués entrat en matèria; com, per exemple, també, amb els temes del Memorial Democràtic, que encara no en sabem la resposta, o el tema d'un pacte nacional per fer front al canvi climàtic.

I acabo ja. Senyor Mas, vostès no es van abstenir en el cas del president Maragall, en el cas del president Montilla. No; em sembla bé, legítim. Ara vostès tenen l'abstenció del PSC, però de la mateixa manera ha d'entendre que des d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, en aquesta legislatura i en aquest inici el que volem és expressar el sentiment de molta gent d'esquerres. Jo sé que hi ha molta gent que els ha votat i els ha votat perquè governin, òbviamment, i per això tenen aquest 38 per cent dels vots. Però també hi ha molta gent que el que espera és que en aquesta cambra hi hagi una alternativa, una proposta, una reflexió des de l'esquerra. I quan es pacten temes tan troncats com els que han pactat, i a més es pacta l'abstenció a la investidura, ha d'entendre que una força política com Iniciativa Verds i Esquerra Unida se senti en la responsabilitat de representar no només els 230.000 vots que hem tingut, sinó de representar el sentiment, la reflexió i el pensament de molta gent d'esquerres que espera que a vostès els vaig molt bé per al bé del país i per al bé, precisament, de la gent que està patint més la crisi, però que tem una política basada en menys pes del que és públic, que tem una política que el primer que fa és eliminar l'impost de successions per a qui té més, que tem una política que en matèria de salut o d'educació pot donar passos enrere i que tem una política que en matèria ambiental ens pot situar més al segle XX que no pas al segle XXI.

I aquells que temem aquesta política, avui hem d'actuar amb la responsabilitat del nostre vot contrari. I és per això que des d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida votarem en un sentit contrari a la seva investidura.

Moltes gràcies, presidenta.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

A continuació, té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós, president del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president del Govern de Catalunya, senyor candidat, senyors, molt ho-

norable president Pujol, molt honorable president Rigol, senyors i senyores diputats, autoritats..., avui estem a la segona, podríem dir a la segona volta, però deixi'm que comenci, crec, pel que era notícia ahir, no podria ser d'altra manera. Deia el poeta i cantant d'Alcoi Ovidi Montllor, malaurat Ovidi Montllor, deia que aquells mateixos que no volen que s'escrigui en català, que es parla en català, que es pensi en català són els mateixos que no volen que es parli, que s'escrigui i que es pensi.

I em fa l'efecte que ahir vam tenir el primer tastet d'aquesta legislatura. La sentència té seqüeles. I és veritat que en aquestes eleccions la gent no ha anat a votar –no ha anat a votar– en base al que podia ser el binomi entre l'actual situació, la situació autonòmica i el futur que ha de tenir aquest país; va anar a votar continuïtat o canvi polític. I aquest va ser el resultat d'aquesta cambra, però això no amaga quin és l'actual context i el que marca la sentència del Tribunal Constitucional. Algú es va voler oblidar que la sentència ja estava, que era una qüestió del passat, que una manifestació multitudinària com mai, que va omplir el centre de Barcelona, els carrers de la capital de Catalunya, i amb declaracions institucionals, la cosa s'havia acabat. No s'ha acabat. Aquesta és la primera seqüela de la sentència del Tribunal Constitucional, i en vindran més.

I és evident que aquesta cambra té l'obligació, doncs, de fer una junta de portaveus, expressar el seu rebuig o el suport al model d'escola catalana i al model immersió. I és evident que avui molts catalans i catalanes sortiran, i els donarem suport i també hi serem, a manifestar-se a les vuit del vespre davant de molts ajuntaments i a concentrar-s'hi. És així. Però això no serà suficient si no som capaços de canviar i d'entendre què està passant.

Vostè fa un moment ha parlat, senyor Mas, senyor candidat, de transparència a l'hora d'explicar les coses. Està bé. Però hem de ser transparents també a l'hora d'explicar el context polític en el qual estem. I aquesta legislatura obre un nou escenari, que és la postsentència del Tribunal Constitucional. Res serà igual, perquè seran implacables, i ho han demostrat. Ara és el Suprem, després serà quan es vulgui portar al tribunal –ja hi és–, al Tribunal Constitucional, la Llei d'educació de Catalunya, quan es vulgui desmuntar, peça per peça, el que durant anys s'ha anat construint i és un model d'èxit –és un model d'èxit–, com hem pogut veure en aquesta tribuna diferents oradors. Per tant, crec que la primera interpretació, la primera cosa que cal quedar clara en aquesta legislatura és que no hi haurà treva, no hi haurà treva per part ni del mateix Tribunal Constitucional, ni hi haurà treva del Suprem, ni hi haurà treva dels partits de l'Estat, tant el Partit Socialista Obrer Espanyol com el Partit Popular. Vostè ho sap perfectament.

I, per tant, mà estesa?, sí; unitat?, tota, però hem de saber per fer què. Perquè, en definitiva, ja no valen fórmules de queixa, de lament, sinó que haurem de ser capaços de bastir una nova proposta. I aquesta nova proposta, senyor Mas, senyor candidat, no passa ni per reformar estatuts, ni per reformar constitucions. No passa per aquí, i ho sap perfectament.

Vostè parla de «sense límits», i ahir li parlava molt clar, és evident, vostès tenen una majoria i aquesta majoria es basteix legítimament i vostès..., m'esgrimia ahir, m'argüia el programa electoral per defensar que no tothom que ha votat Convergència i Unió, una part potser sí, però no tothom, defensa, eh?, una proposta d'un pas endavant perquè aquest país pugui decidir per si mateix i no entestar-se a xocar a la paret de les institucions de l'Estat.

Però fixi's, nosaltres ahir li vam fer arribar una proposta, una proposta per facilitar la investidura, i li ho dic sincerament. A mi em dol que no poguéssim arribar a un acord ahir, perquè de la proposta que els vam fer hi ha tres aspectes en els quals vostès van dir que no estaven d'acord. I em dol, perquè són clau per a aquesta legislatura. El primer és, escolti, una comissió d'estudi per treballar pel concert econòmic. Diu: «No, nosaltres volem marcar l'agenda des del Govern», legítim, només faltaria. Però, no havíem quedat que això era el que concentrava més gent, que concentrava més esforç i més voluntat per part de la gent? No havíem quedat que aquesta era la cambra en la qual s'havia de treballar? No havíem quedat que era el Parlament el que havia d'estar de forma unida, que havia de fer una proposta i que no fos només una opció de govern, ja no li dic de partit, de govern? No havíem quedat així?

Segona, després del que ha plogut aquests anys, hem parlat molt de la desafecció. Sortosament la participació de la gent va ser responsable i va ser alta, aquells que parlaven tant i animaven la desafecció ara sembla que no en parlen tant. Va haver-hi, sortosament, pel bé de les institucions i pel bé del país, va haver-hi una alta participació. Però la transparència és un element molt important, no només en el que es fa, està molt bé, és un bon propòsit, sinó la transparència és necessària en les relacions entre allò públic i allò privat. Nosaltres els convidàvem de forma constructiva, i els convidem encara, de forma constructiva, de forma positiva a treballar en el que fan tots els governs d'Europa: una llei de transparència d'accés a les dades, li parlava d'un pacte d'integritat entre l'Administració i el sector privat, li parlava també d'una central de compres perquè fos clara, no només per una qüestió contra la corrupció; li parlo d'una altra qüestió, li parlo d'eficiència, de l'accés de l'empresa, petita i mitjana i gran empresa catalana, en les mateixes condicions que els grans grups multinacionals. Perquè quan parlem de *business*, hem de saber de què parlem, quan parlem de *business friendly*, hem de saber de què parlem; parlem també dels d'aquí, parlem dels petits i mitjans, no d'aquests grans interessos, que són legítims, eh?, escolti, benvingudes sempre les multinacionals, són necessàries, però també els de casa, els de casa també, els de casa primer.

Per tant, li proposàvem una proposta de treballar conjuntament, oberta a tothom, evidentment, transparència, millor eficàcia des del punt de vista de l'Administració.

I la tercera cosa, cosa que vostès diuen: «Hi vam votar a favor, evidentment», diu, «i, per tant, no entengui altra cosa.» Evident. Però li proposàvem que una llei tan important per al català, precisament, d'això parlem, com era la Llei del cinema, doncs, escolti, pac-

tem el reglament, pactem i parlem de com el posem en marxa, de quins terminis. Hi ha unes indicacions clares en la llei de com s'ha de fer. Però vostè sap perfectament que a l'hora de fer el reglament, que l'ha de fer el Govern o també es pot fer per llei en aquesta cambra, doncs, hem de veure com ho fem.

Són tres elements que algú podria dir que són anecdòtics; no ho són, marquen el pols d'aquesta legislatura.

I vostè ja té la investidura garantida, per part del Partit Socialistes; nosaltres li diem ens hauria agradat ser-hi i ens hauria agradat donar-hi suport, però també hem de pensar en tota la legislatura.

Miri, la proposta que li vam fer ahir la mantenim, avui i demà, per seguir treballant. No fem un pas enrere, no ens refugiem ni en la nostàlgia ni en pesar: escolti, hem fet un pas enrere, al contrari, la legislatura és molt oberta. Tan oberta i tan necessària de treball conjunt i d'esforç conjunt, per a la crisi, evidentment, se n'ha parlat suficientment, però també per al que ens ve de Madrid. Siguem conscients del que ens ve de Madrid. I, per tant, a nosaltres ens tindrà aquí treballant ja no per defensar-nos, sinó perquè haurem de definir un nou marc, no valdrà el model anterior de lamentar-nos. Les urnes han parlat, com li deia, amb clau de continuïtat o canvi, però una vegada esvaït això, tindrem la dura realitat, i la dura realitat és que s'ha de posar proa i com que el model que anomenem autonòmic –i ho dic sense maximalisme–, el model que ha donat fruit durant aquests anys s'ha acabat –s'ha acabat–, i no val esperar-se a veure què passarà la propera legislatura a Madrid, perquè és possible que hi hagi una majoria absoluta i, per tant, molt menys marge de negociació. I les decisions les basem en aquesta cambra, o prenem decisions sobiranes des d'aquesta cambra o entre una majoria que es pugui generar democràtica d'alternativa al que ens vindrà, les seqüeles, com li deia, les conseqüències i l'esperit de la sentència del Tribunal Constitucional, o jo diria que patirem. Patirem com a país, com a societat, amb tot allò que hem construït.

Per tant, amb tota la prudència, sense maximalisme, amb tota la sinceritat, crec que hem de mirar la legislatura. Vostè ja té garantida la investidura, però mireu la legislatura, perquè això no serà gens fàcil. La crisi no ens ho posarà gens fàcil. Sap perfectament vostè que els instruments que té aquest Govern, que té aquesta Administració són importants, però no són suficients per afrontar la situació, que afecta famílies i empreses. Però no ens hi acompanyaran des de Madrid, i vostè ho sap perfectament. I, per tant, crec que o parlem clar d'entrada, fixem les condicions del que ha de ser una proposta catalana sense concessions, sense especular, sense tàctica i generem confiança o no ens en sortirem. Jo li dic potser sí que podrà fer la legislatura, podran fer un discurs serè, tranquil, segurament a aquells que no els agrada que no es mogui res, aquells que volen que s'apagui l'aire segurament ja els estarà bé; els que creiem que en aquests moments està en risc no només un model institucional, no una manera de fer, està en risc allò que s'ha construït durant aquests trenta anys. I no només està en risc, sinó que és profundament qüestionat. I, per tant, velles fórmules no serviran, es necessitarà valen-

tia, coratge i ser capaços de vertebrar acords, voluntat política i força des de Catalunya, no només per defensar-se, sinó per canviar les coses. I això passa pel dret a decidir, senyor Mas, i vostè ho sap.

Vostè ha dit: «No ens han votat..., un programa electoral que no parlava clarament d'independència.» D'acord. Li ho vaig dir fa dos dies: la seva proposta de pacte fiscal quan topi, quan xoqui amb les parets de l'Espanya aquesta constitucional, vostè haurà de prendre una decisió. No es va voler avançar. Li ho vaig dir, que no fos cas, senyor Mas, que allò que van votar molts catalans, i que li van fer confiança, legítimament, no sigui més que un esquer electoral. M'agradaria pensar que no és així per al bé de tots, però, fixi's que, una vegada topades les portaves, una vegada tancades les portes, una vegada haver xocat contra les portes de l'Espanya institucional, l'Espanya constitucional, vostè haurà de prendre una decisió. I espero que no sigui tard i espero no haver d'acabar la legislatura dient que aquests quatre anys –segurament es farà molta feina, no en tinc cap dubte–, però estem on érem quan vam començar la legislatura. Per nosaltres no serà, la nostra voluntat és de treball conjunt sabent que no serà fàcil i sabent que vostè no pot aplicar fórmules de continuïtat, ni fórmules d'aquelles que retornen a un model que va ser d'èxit, però que ara ja no és útil.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats, senyores diputades.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

A continuació té la paraula el candidat a la presidència de la Generalitat.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Puigercós, primer, deixi'm dir-li que no hi ha cap mandat per reformar ni l'Estatut ni la Constitució, no hi ha cap mandat en aquest acord. L'única cosa que es diu és «en el cas que això es plantejés», que la meua opinió és que no es plantejarà en aquests dos àmbits, la meua opinió, «en el cas que es plantejés, com a mínim hi ha d'haver l'acord de Convergència i Unió i el Partit Socialista, com els dos principals grups parlamentaris en aquest Parlament». Això és el que diu l'acord, però això no vol dir que s'hagi de fer una reforma de l'Estatut o molt menys que hi hagi un mandat per reformar la Constitució en aquests propers quatre anys. És més, la meua opinió és que no hi hem d'entrar, ni en una reforma ni en l'altra. Em sembla que és una mica el que vostè també anunciava, no?

Ara, també és veritat que com que haurem de parlar de moltes coses, doncs, escolti'm, vegem com es planteja tot plegat i a partir d'aquí el que nosaltres tenim amb el Partit Socialista és aquest acord de si s'arribés a plantejar hipotèticament una cosa d'aquestes característiques, fem-ho d'entrada amb una majoria àmplia entre els nostres grups, oberta que tots els altres hi puguin participar. Em sembla que és una manera positiva i fins i tot preventiva de plantejar les coses.

Segona cosa que li volia dir. Vostè m'ha plantejat tres temes; jo li diria que, vaja, si d'aquests tres temes en depèn la seva posició a la investidura, no hi veig problema, sincerament, jo no hi veig problema. Li explicaré com ho veig jo, i vostè ho valora i a partir d'aquí prenen la decisió que hagin de prendre, no?

Per què dic que no hi veig problema? Vostès ens diuen: comissió d'estudi..., em sembla que és, comissió d'estudi per al concert econòmic. Bé, matisos que nosaltres diem, que són matisos, no?

Primer, jo crec que no hem de parlar de concert econòmic, perquè si parlem de concert econòmic només estem fent que reproduir mimèticament allò que funciona a Euskadi. I Catalunya, crec jo, que té prou personalitat i una realitat prou diferenciada per plantejar les coses a la seva manera, sense necessitat d'imitar mil·limètricament el que hagin pogut fer els altres. Per tant, jo proposo dir-ne d'una altra manera.

Però sempre he dit que, per nosaltres, això que jo en dic el pacte fiscal, però que se'n pot dir d'una altra manera –se'n pot dir d'una altra manera–, ha d'estar inspirat en una línia que passi perquè sigui l'Administració catalana, per tant la Generalitat, la que es faci responsable de la recaptació i gestió dels impostos a Catalunya. Aleshores, aquest és un matís, que em sembla que és tan petit que no té massa importància, crec jo, sincerament. Perquè a més a més vostè sap una altra cosa; vostè sap que el concert econòmic és una forma d'organitzar la recaptació d'impostos i la seva gestió, i hi ha una altra cosa diferent, que en diuen «el cupo», que és el càlcul d'allò que Euskadi, en relació amb l'Estat espanyol, acaba aportant o deixa d'aportar. Aquest «cupo» es una negociació bilateral entre el dos governs. Per tant, escolti, ja hi arribarem, a aquest punt, ja hi arribarem, si és que hi arribem, si és que felicitem arribem a aquesta estació.

I després diu vostè: «Comissió d'estudi.» Home, jo només els demano una cosa, i per això li dic que no estem tan lluny. Jo em vaig comprometre que en les properes setmanes del nou Govern hi haurà una trobada amb els caps dels grups parlamentaris per analitzar com enfoquem aquest tema del que jo en dic el pacte fiscal. No és molt demanar que ens esperem a aquesta trobada per veure com, entre tots els que hi vulguin ser, organitzem la manera de treballar, que em sembla que és més correcte; en lloc de, d'entrada, sortir d'aquí ja amb cosa que se'n diu una comissió d'estudi, escolti'm, analitzem altres possibilitats. Deixin també vostès un marge al Govern perquè el Govern pugui veure com es relaciona amb aquest nou escenari. I això ho podem parlar d'aquí a poques setmanes, i acordem la fórmula. Per tant, no és que nosaltres diguem que no, diem simplement: «Deixin-nos opinar, opinem tots, trobem la millor fórmula entre tots els que hi vulguin ser, i a partir d'aquí comencem a caminar.» Per això li deia que a criteri meu és un matís.

Segona cosa, la transparència i l'accés a la informació. Jo li vaig dir en la meva primera intervenció, em sembla que va ser el dimarts, que jo no hi estic en contra, d'això; és més, en el pacte que hem fet amb el Grup Parlamentari Socialista es parla d'un apartat

de transparència. Per tant, escolti, no dic que no; ara, si vostès en això ja diuen també quin ha de ser l'instrument concret... Jo només els demano que, abans de definir instruments concrets, en un debat d'investidura, parlem del què i després acordem el com. Ara és més important el què que no pas el com. Doncs, bé, parlem del què entre els tots que hi estiguin interessats, que suposo que seran tots els grups parlamentaris, i, una vegada hàgim parlat del què, decidim el com: si ha de ser una comissió, una ponència específica, una ponència conjunta o el que sigui. Em sembla que ara el que no podem fer és, de l'instrument, el gran tema; el gran tema és el tema, i després veurem quin instrument. Per això insisteixo que també és un tema de matís a parer meu, no?

I la tercera cosa que vostè deia, que era la Llei del cinema. Jo li vaig dir que nosaltres estem d'acord a desenvolupar aquesta llei. Ara, la llei marca uns terminis, i si els marca la llei vol dir que el Govern té aquests terminis com a màxim per desenvolupar-la. Si ho diu la mateixa llei, per alguna cosa s'hi devia posar això. No va ser un caprici posar-hi el calendari; va ser, diguem-ne, entre un pacte i una voluntat, no?

A partir d'aquí, vostès ens diuen: «Nosaltres volem participar en el reglament.» Escolti'm, fet; ja els dic que sí. Si vostès volen participar en el reglament, fet, vostès i altres que hi vulguin participar també, perquè si aquesta llei es va aprovar per un consens molt ampli, doncs, és lògic que una vegada s'hagi de fer el reglament, nosaltres els el consultem. Vostè entén que els reglaments els fa el Govern, no els fa el Parlament, però encara que l'hagi de fer el Govern el Govern estarà obert a les seves aportacions, perquè vostès van ser impulsors molt directes i específics d'aquesta Llei del cinema, i per tant nosaltres estem en disposició, en el seu moment, d'acordar la manera de fer el reglament, amb el benentès, senyor Puigcercós, que aquesta llei marca uns terminis que són terminis màxims. Bé, és el que diu la llei; no s'ho ha inventat Convergència i Unió, això, no? Aleshores, a partir d'aquí, crec que també se'n pot parlar.

I finalment vostè diu, introdueix un cop més la sospita que tot el tema del pacte fiscal pot ser simplement una excusa electoral, diu vostè, o un esquer –em sembla que ha dit un esquer electoral–, i aleshores parla d'una legislatura tranquil·la, no?

Vostè creu que si nosaltres haguéssim volgut, i jo en particular, una legislatura tranquil·la hauríem situat aquest tema en el nostre programa? Jo vull una legislatura serena, que és diferent, però li asseguro que si parlem de diners amb l'Estat espanyol serà de tot menys tranquil·la. I això vostè ja ho sap, eh?, ja ho sap per experiència pròpia. Per tant, no és preocupi, no és un problema de voler donar tranquil·litat a la legislatura.

Sí que li vull donar, si podem entre tots, i això és feina de tots..., crec que li hem de donar serenitat, a aquesta legislatura, perquè hi ha molta feina a fer, com vostè deia molt bé, molt difícil, i que requereix aquesta serenitat i aquest esperit constructiu per, entre tots, intentar sortir d'aquesta situació. El primer, el Govern, que n'és el màxim responsable, i el seu president, no?

Jo no els vull traslladar a vostès la responsabilitat; la principal, la tenim nosaltres. I, si esdevinc president després de la sessió d'avui, la principal responsabilitat òbviament serà la meua, no? Però el que sí que crec que puc demanar és una col·laboració i una actitud constructiva, com la que molts de vostès demostren, perquè les coses vagin el millor possible.

La presidenta

Té la paraula el president del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Miri, senyor Mas, tranquil·la no ho serà. Jo, si he dit la paraula..., segurament tranquil·la no ho serà, perquè ja ho ha vist, el primer avís és molt clar: la sentència del Tribunal Constitucional anirà fent via. I tranquil·la li asseguro que no ho serà, malauradament. La democràcia vol tranquil·litat. La ciutadania és conscient que hi ha un problema que afecta les butxaques de la gent, afecta les famílies, els que no poden arribar a final de mes, que afecta els autònoms, els empresaris que no troben crèdit per renovar una senzilla pòlissa de crèdit; per tant, aquesta és una prioritat de moltes persones, és evident. Però no serà tranquil·la, d'entrada, per això, perquè hi haurà moltes necessitats.

Però tampoc serà tranquil·la, com li deia, perquè la sentència anirà fent via i anirà esmicolant peça a peça... I, a més a més, en això, vostè sap que hi ha un consens a Madrid instal·lat en això, hi ha un consens molt clar, hi ha un consens de fons, perquè la sentència respon a un consens de fons. L'esperit de la sentència del Tribunal Constitucional és el consens entre l'Espanya uniforme que representa el Partit Popular i el que podríem definir les restes, les escòries del que quedava de l'Espanya plural, perquè ja hem vist tot el que dona, també. I per tant tot plegat farà que, de tranquil·litat, ni una.

Serenitat. Si de vostè el que jo vaig entendre de la seva primera intervenció era: «Miri, jo vull governar, vull gestionar i no vull que elements, com el debat sobre el concert o el pacte fiscal..., dit d'una forma que ens entenguem tots: que tots els impostos que es generen a Catalunya siguin recaptats, inspeccionats i gestionats a l'Administració catalana i que el "cupó", la quota la puguem negociar bilateralment i amb condicions», si és això, escolti, això no genera tranquil·litat ni serenitats. I vostè ho sap –i vostè ho sap–, perquè això és posar cap per baix l'actual Estat espanyol. És així; dol dir-ho, però és així. S'ha construït un model de democràcia i de benestar espanyol, amb uns perjudicats que som nosaltres, la gent que viu en aquest país, nascuda en aquesta país o fora d'aquest país, però nosaltres som els perjudicats, i ho és l'economia productiva, i ho són les polítiques socials; som els que estem perjudicats per aquest model. I, per tant, defensar això, de serenitat, ni una.

Vostè no..., ha dit que hi ha una línia, que vol temps, que necessita temps. Nosaltres estem disposats a deixar-li temps, però tampoc ens demani que hipotequem una legislatura. Perquè, miri, de debò, eh?, nosaltres hauríem volgut abstenir-nos avui, per fer distensió,

per generar espiral de confiança, com li deia. Però ahir crec que no van estar encertats, vostès, perquè no van concretar; no es concreta. I vostè ens diu: «Tenim un acord ja que ens lliga, a la investidura, amb el Partit Socialista.» Molt respectable i molt legítim. I podríem estar d'acord amb moltes coses de l'acord que han fet. La continuïtat dels pactes nacionals, com el de recerca, com el d'immigració. Escolti, hi ha coses molt positives, si hi estem d'acord, però fixi-s'hi, vostè diu: «No tenim cap voluntat de reformar l'Estatut ni la Constitució.» I és que perdríem el temps; vostè sap perfectament que això és clos, que això és tancat ja.

Però la reflexió que li faig és: aquest acord, fins a quin punt el lliga a vostè, de consens bàsic, a l'hora d'obrir? Perquè, fixi-s'hi, detalls com el pacte fiscal que vostè cita, això condiona aquest acord que ha signat amb el Partit Socialista? El condiona en el sentit de dir, escolti'm, la reforma..., s'entén reforma institucional estatutària, un nou acord de finançament, demanar el concert? Ho pregunto.

Per tant, entengui que la confiança l'anirem generant amb temps, la confiança l'anirem generant dia a dia, la nostra actitud és positiva, però entengui també que nosaltres volem concreció. Perquè, li ho repeteixo, aquesta, jo crec, potser m'equivoco, crec que no serà una legislatura normal; Catalunya no tindrà legislatures normals, senyor Mas, no tornarem a aquella sensació, doncs, que les coses discorrien amb una certa normalitat, amb freqüència, amb tensió amb l'Estat. No ho serà; en tenim el primer avís. Vivim fora de la normalitat com a país, i això és una realitat que sap tothom.

I és evident, vostè té l'obligació d'asserenar, té l'obligació de rebaixar tensió, té l'obligació, com a president, i ho entenc, i serem conscients d'això. Però no ho serà, perquè hem entrat en un camí de no-retorn. I no vull ser maximalista i no vull utilitzar aquella terminologia de dir «això és un moment històric». No ho sabem, si és un moment històric; relativitzem les coses. Però aquesta no serà una legislatura normal, perquè no li deixaran, des de Madrid, perquè ja han decidit que allà qui pagarà la crisi i qui pagarà el model és Catalunya. Ho han decidit. Ho han decidit quan apunten les comunitats autònomes com a principal causant del dèficit públic; quan no és veritat, i ho saben. Ho han decidit quan posen la proa a la llengua catalana. Ho han decidit quan, en definitiva, el que volen és centralitzar decisions, en base a aquell criteri, ara, de la unitat de mercat; abans era una unitat *de destino en lo universal*, ara ho han convertit en una unitat *de mercado de destino en lo universal*. Aquest és el canvi. I vostè, per tant, tindrà que haurà de fer molt esforç i necessitarà molt suport en aquests propers anys, d'aquest Parlament i de la societat catalana, per fer front a això.

Ens tindrà al costat, però el que tampoc ens pot demanar que..., sense concrecions, sense elements clau del com ho farem –del com ho farem–, però també del què farem, sobretot del què, perquè, miri, del com ens posarem ràpidament d'acord, el problema és el què, i sembla que amb el què encara hem de caminar una estona.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

La presidenta

A continuació té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta, representant de Solidaritat Catalana per la Independència.

Joan Laporta i Estruch

Molt honorable presidenta del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, president Pujol, president Rigol, senyor candidat a la presidència de la Generalitat, senyor Artur Mas, senyores i senyors diputats... Bé, senyor Mas, Solidaritat Catalana per la Independència no votarà a favor de la seva investidura.

I no votarem a favor de la seva investidura per diverses raons, que espero que les entengui en sentit constructiu, i a més a més espero que les accepti, com n'estic segur, amb esportivitat, això que els agrada tant dir en aquesta cambra i que a mi em sembla també molt bé.

En primer lloc, perquè pensem que hi ha una manca clara de lideratge en la seva persona. Pensem que no té capacitat de lideratge per portar Catalunya a la prosperitat. I això li ho dic amb tot el respecte. I seré, doncs, dels primers, si pot ser, que el felicitaré quan ara, dins d'una estona, sigui investit cent vint-i-novè president de la Generalitat.

I diem que no té capacitat de lideratge perquè els seus objectius no són clars i el veiem a vostè instal·lat en l'ambigüitat i la indefinició. I pensem, doncs, que una persona que vol liderar Catalunya i portar Catalunya a la prosperitat, com és el que volem tots, no pot generar aquesta desconfiança i aquesta confusió. Ha de fer propostes clares. I la mateixa proposta del pacte fiscal que vostè diu, doncs, no és una proposta clara, i veiem que vostè tampoc té clar que pugui prosperar. De fet, l'ha presentat com el concert econòmic en campanya electoral; ara ha quedat desvirtuat per un pacte fiscal inspirat en el concert econòmic; ara darrerament parlava del «cupó», i bé, això a nosaltres ens fa ser de l'opinió que la seva proposta no és una proposta clara, que és una proposta que era, doncs, un parany electoral, i, si no era un parany electoral, confirma els seus dubtes respecte al fet que aquesta proposta pugui prosperar.

Per altra banda, també, doncs, pensem que una persona que vulgui liderar Catalunya, que vulgui liderar aquest país, home, el que no pot pretendre és demanar el suport i fer que el segueixin quan no està convençut que prosperaran les seves propostes. Això, pensem, doncs, que és portar el país i els ciutadans de Catalunya al fracàs, un altre cop, a la frustració, a la derrota i a la divisió.

Per altra banda, també pensem que si una persona vol liderar, doncs, aquest país, ha de tenir respostes clares per a tot. I li ho dic amb tot el respecte, senyor Mas, però no veiem estratègia, no veiem clar què és el que farà quan no aconsegueixi aquest pacte fiscal inspirat en el concert econòmic. Quan se li ha preguntat reiteradament respecte de què farà quan no ho aconseguim, aleshores, vostè, les respostes són evasives i a més a més, doncs, contesta amb un trist: «ja en parlarem, ja ho veurem».

Miri, nosaltres pensem que vostè està defugint de la realitat, que no afronta el veritable problema que te-

nim avui, que és una sentència del Tribunal Constitucional i que són sentències del Tribunal Suprem que, doncs, estan atemptant la dignitat nacional de Catalunya, la nostra cultura, la nostra llengua, i ens està provocant una crisi política, una crisi econòmica sense precedents. Pensem, doncs, que quantes sentències del Tribunal Constitucional han de produir-se més, han de dictar-se més, i quantes sentències del Tribunal Suprem s'han de dictar més perquè s'adoni que Espanya no ens donarà res?

I per tant això ens porta a la conclusió que seguirem amb aquesta política d'anar a demanar a Madrid el que sabem que no ens donaran. El que li deia l'altre dia d'anar a pidolar a Madrid i tornar a Catalunya amb la cua entre les cames, per practicar el victimisme, instal·lar-se en la queixa i practicar, doncs, aquest victimisme que veritablement, doncs, és un narcòtic per al poble de Catalunya. Continuarem aplicant unes dosis d'aquest narcòtic que adormirà els ciutadans de Catalunya i farà, doncs, que ens continuem, doncs, estant instal·lats en aquesta situació de frustració que avui pateix el país, no?

Bé, una altra raó per la qual no votarem la seva investidura és perquè apreciem una manca de confiança en els catalans i catalanes per part seva, i apreciem una actitud derrotista. Durant les converses que hem tingut a soles durant aquestes sessions parlamentàries en el que l'hem escoltat atentament, dilluns, dimarts, avui, el que veiem és que vostè no creu que els catalans poden prendre, poden decidir sobre qüestions importants com per exemple la independència. Vostè ho ha dit en reiterades ocasions. Els catalans i les catalanes, doncs, per vostè, no estan madurs per prendre aquesta decisió.

Per altra banda, no deixa de parlar o de fer referència que si es planteja la independència, doncs, es provocarà una divisió a la societat catalana. En això hi insisteix reiteradament. Si som independents, es produirà una divisió.

I per altra banda també practica el derrotisme sistemàtic quan, ja per endavant, dóna per perdut un referèndum sobre la independència. Miri, a Solidaritat Catalana per la Independència tenim clar que els catalans i les catalanes estan madures per afrontar una decisió respecte de si Catalunya ha de ser un estat de la Unió Europea, respecte de si Catalunya ha de ser independent. Pensem, doncs, que no val en aquests moments parlar de divisió quan de fet la societat ja està polaritzada en aquest sentit. I el que mai pot provocar una divisió és un major benestar per als ciutadans.

El que cal és fer un plantejament d'aquestes qüestions amb convicció, un plantejament, doncs, que expliqui els avantatges als ciutadans de Catalunya que té per a ells que Catalunya sigui un estat de la Unió Europea, i plantejat amb convicció i amb decisió estic segur, doncs, que ja bé sigui els que, doncs, pensen que Catalunya ha de ser independent, i especialment els que avui encara pensen que no ha de ser independent, podem aconseguir convèncer-los i superar aquesta divisió i que hi hagi una majoria qualificada important al país que proclami la independència, que camini cap a la llibertat del nostre país.

Per altra banda també, a Solidaritat Catalana per la Independència tenim clar que un referèndum es pot guanyar. El que passa que cal afrontar-lo amb esperit guanyador i amb moral de victòria, no des de la derrota. Entenem que hi ha molt partit, en aquest sentit, i cal, doncs, moure's d'una altra manera, no des del derrotisme.

Bé, una altra raó per la qual no votarem la seva investidura és perquè apreciem també una manca d'humilitat, manca d'humilitat en el sentit... (*Remor de veus.*) Sí, i li ho dic amb tot el respecte també. Manca d'humilitat perquè fins ara no hem vist en cap moment que es reconeixin els errors... (*Remor de veus.*)

La presidenta

Senyor Laporta, senyor Laporta, disculpi. Prego silenci als diputats i diputades, i li recordo que vagi acabant.

Joan Laporta i Estruch

Sí, bé, doncs, manca d'humilitat perquè ningú ha reconegut les errades, especialment vostè, no ha reconegut la seva quota de responsabilitat en la crisi, doncs, política i econòmica que està patint avui el país.

I per altra banda també veiem una manca d'independència en la seva futura gestió, l'acció de govern, perquè, doncs, pensem que estarà molt condicionat pels compromisos adquirits en campanya electoral amb grups econòmics i mediàtics que, doncs, veuen amenaçat el seu estatus i els seus interessos, que en la majoria dels casos no coincideixen amb els interessos del poble de Catalunya i la majoria de catalans i catalanes.

Per altra banda, també, i la raó que ja li hem expressat, és que com que en vostè no veiem cap voluntat de declarar la independència de Catalunya en la propera legislatura, doncs, i això era una condició que nosaltres havíem fixat per votar la seva investidura, això ja ho tenim clar, que vostè, doncs, no pensa que Catalunya pot ser un estat de la Unió Europea, no pensa treballar en aquesta direcció, i, per tant, doncs, per a nosaltres això és una qüestió fonamental.

Miri, nosaltres pensem que per tenir un país de primera, doncs, no podem anar per la via autonomista, que està, doncs, ja esgotada. Pensem que el que cal és que vostè, que tindrà la responsabilitat de presidir aquest país, agafi les regnes de la independència, que d'aquesta forma tindrem poder polític per prendre totes les decisions que aportin solucions a totes aquestes qüestions que es parlen tant aquí, però que, doncs, no s'aporten solucions, i m'estic referint, doncs, a la reducció del nombre d'aturats, m'estic referint a donar suport a la competitivitat de les empreses, perquè tinguin més beneficis, perquè, doncs, puguin invertir...

La presidenta

Senyor Laporta, si us plau, vagi acabant.

Joan Laporta i Estruch

Sí, presidenta, ara acabo... En definitiva, el que li diem és això, que Solidaritat Catalana per la Independència

no votarà a favor de la seva investidura perquè tenim clar que, doncs, en aquests moments apreciem totes aquestes mancances en la seva proposta.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Té la paraula el candidat a la presidència de la Generalitat.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Laporta, bé, molt breument, perquè em sembla que vostè, de temes, de fet només n'ha plantejat un, tampoc això és nou, perquè ja va ser així en la seva primera intervenció dimarts passat. Vostè diu que una de les raons que el porten a votar que no és que jo tinc capacitat de lideratge. Bé, deixi'm dir que aquesta és la seva opinió personal, la del seu grup, segurament, però, si noestic mal entès, jo diria que les capacitats de lideratge en una democràcia qui les dóna i les treu és la gent, crec jo. I si la gent, doncs, decideix que un grup polític tingui molta més representació que un altre és perquè li deu veure algunes virtuts de lideratge en el primer i potser no tantes en el segon. I això al primer no el fa millor que el segon, no el fa millor, el fa diferent. Però si hem de parlar de capacitat de lideratge, doncs, també potser, ja que vostè ho ha lligat amb la humilitat, que a més a més ho vinculem d'aquesta manera, no?

La segona raó que a vostè el porta a votar que no és l'actitud derrotista. Jo no sé veure la nostra actitud derrotista per enlloc, el que passa que en la vida una persona quan es planteja grans reptes suposo que ha de ser mínimament conscient de la realitat que l'envolta. I quan s'és mínimament conscient de la realitat que t'envolta no és que siguis derrotista, és que intentes tenir els peus a terra. Els peus a terra i la mirada llarga. Quan es tenen els peus a terra, senyor Laporta, no cal mirar a terra. Però quan es té la mirada llarga tampoc cal levitar. (*Rialles.*) Es pot tenir els peus a terra i la mirada llarga. I això és el que nosaltres procurem, que no hi hagi una actitud derrotista, que és simplement una cosa que jo li recomano que agafi com a actitud, si em permet el consell, perquè segurament li reportarà més avantatges que no pas inconvenients.

I la darrera cosa que li volia dir és que sobre les seves apreciacions, encara més subjectives, de manca d'humilitat, etcètera, etcètera, permeti'm que no li contesti perquè tot això són càrregues subjectives molt grans, que jo entenc que vostè les expressi en aquí, però, sap que passa, que seguir-li el joc en aquest terreny del pur subjectivisme em sembla que no és el que esperen ni la cambra ni el país.

De tota manera, jo espero, malgrat tot, que encara que vostè voti que no i ho tingui tan clar, conjuntament amb el seu grup no deixin de trobar espais de col·laboració amb el futur Govern, perquè també vostès en aquest sentit són necessaris.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

La presidenta

A continuació té la paraula el senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

No, la veritat és que nosaltres sí que tenim clar que si vostè fa un gir cap a la independència, ens tindrà, doncs, com a... ens tindrà al seu costat de manera lleial, eh? El que passa que veiem que vostè ha optat per la via de l'autonomisme, aquest autonomisme, doncs, que ens porta a l'empobriment democràtic, identitari i econòmic, i pensem que això no és el que demana el poble de Catalunya. Pensem que avui per avui demana un pas més.

Jo entenc que vostè, doncs, es senti fort, perquè ha guanyat les eleccions i les ha guanyat bé, amb un 38 per cent dels votants, però en qualsevol cas també li faria la reflexió que aleshores hi ha un 62 per cent que no l'ha votat, i penso que en això també cal una reflexió per la seva part, perquè penso que avui, davant de la situació en què ens estem trobant, d'agressions constants a la nostra dignitat nacional, i de la crisi econòmica que patim, cal, doncs, anar més enllà.

I la proposta que fa vostè del pacte fiscal no aportarà, doncs, les solucions que necessita el país. Nosaltres, ja li ho vaig dir al seu dia, i quan hem mantingut converses en privat, volem fer una oposició constructiva, ja que, doncs, no pensem donar suport a la seva investidura i a la seva acció de Govern, això ja s'anirà veient en el decurs dels esdeveniments, però sí que és cert que veiem clarament que calen unes altres prioritats. I en les converses que hem tingut ja li vaig dir el nostre posicionament.

I, doncs, veritablement estem molt decebuts de com han anat tots aquests plantejaments que s'han fet darrerament. Pensàvem, doncs, que la seva proposta seria més adequada a les necessitats que nostres pensem que avui té el país. Continuar, doncs, en l'autonomisme, ens seguirà portant per aquesta via, per aquesta via que, doncs, no en sortim, és un cercle viciós.

Nosaltres farem tot el possible per explicar els avantatges que té per als catalans i les catalanes ser un estat de la Unió Europea. I pensem, i ens agradaria que des del Govern, una part de la seva acció de Govern estigués dirigida a fer això, perquè si no continuarem, repeteixo, en aquest cercle viciós.

Respecte a les mancances que veiem en vostè, el que confiem és que, doncs, ens convenci que no, no tenim la raó. En aquests moments és l'opinió que tenim, eh?, manca de lideratge, manca d'humilitat, perquè aquí ningú reconeix res ni ningú demana disculpes, quan són els autèntics responsables de la crisi econòmica, política, cultural que estem patint. (*Remor de veus.*)

I, no, jo segur que no, perquè no he tingut responsabilitats en aquest Parlament ni de Govern. (*Remor de veus.*) Per tant, per tant, aquí tant, doncs, la gestió del Govern tripartit, com de vostè a l'oposició han fet, tenen la seva quota de responsabilitat. I és el que, i és el que els volia dir, perquè com que aquí ningú reconeix cap tipus de responsabilitat, crec que ja seria hora que vostès demanessin disculpes al poble de Ca-

talunya per la seva quota de responsabilitat en la crisi econòmica i política que està patint aquest país.

Gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera, representant de Ciutadans - Partido de la Ciudadanía.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, honorable president Pujol..., candidat senyor Mas, miri, jo, després de..., vam deixar molt clara la posició de Ciutadans l'altre dia i la tornem a reiterar avui en aquest debat, breument, amb aquests cinc minuts que tinc. Nosaltres li estenem la mà per treballar per la crisi econòmica, per crear llocs de treball, per ajudar que tinguin crèdit les empreses, per ajudar que es reformi el Servei d'Ocupació de Catalunya.

Li vam oferir, li faré arribar, com li vaig dir, un pacte per treballar contra la corrupció, no només per obrir la..., no, no, contra la corrupció, des de dins dels partits i des del Parlament de Catalunya i les institucions.

Ha dit vostè allò de la Llei electoral un altre cop avui. Aprofitem per, quan passi, al proper període de sessions, posar data i fil a l'agulla per començar a debatre amb tranquil·litat aquesta llei, que és una llei que ha d'obrir molt més enllà del debat territorial, una llei amb llistes obertes, amb limitació de mandats, amb limitació de la despesa electoral, amb primàries dintre dels partits polítics; és a dir, obrim els partits polítics a la societat, és clau en aquesta situació. Per tant, compti amb nosaltres en tot això.

Però deixi'm dir i deixi'm que valori aquest pacte que han donat a conèixer en les darreres hores amb el Partit Socialista. Nosaltres ho resumim amb aquella frase tan coneguda, en aquest cas a Roma, i no tant aquí, que és *habemus papam*. Doncs, *habemus* sociovergència -*habemus* sociovergència. Tenim sociovergència de facto, i real, amb un document, i ho poden vestir vostès del que vulguin, però aquí hi ha una sociovergència.

El senyor Nadal deia: «És que ens ho demanaven.» Qui li ho demanava? El seu votant, senyor Nadal? O algunes institucions? O l'*establishment* polític català? O la Catalunya oficial, li ho demanava?

Jo sé que hi ha gent encantada d'aquest pacte, que és el mateix pacte de silenci d'aquest oasi que hem tingut molts anys. Aquest pacte és la sociovergència, ho sabem. I estic també convençut que hi ha gent encantada.

Però hi ha molta gent que està també tipa que la sociovergència porti discursos i debats com el que va haver-hi en aquest hemicicle. Se'n recorden del 3 per cent? Se'n recorden? Allò és la sociovergència; allò de «vostè té un problema que es diu 3 per cent». Això és la sociovergència. Això és el que tindrem: pactes de silencis, canvis de cromos, i no estabilitat democràtica sinó estabilitat de partits polítics i de Catalunya oficial. Per tant, aquest és el pacte que tenim avui.

Avui els socialistes ja saben per què serveixen els seus vots: per invertir el senyor Mas president. Diguem-ho ben clar. És a dir, el votant socialista, la gran alternativa, la gran oposició que farà és invertir el senyor Mas president. Aquesta és la gran proposta socialista per als futurs quatre anys a Catalunya. Bé, doncs, almenys que ho sàpiguen, que el senyor Nadal, que el seu grup, està per donar suport..., implícitament, és cert, amb una abstenció, però jo crec que el vot a favor ja seria massa descarat. Forma part de l'estil de l'oasi, també, una mica, no? És a dir, aquesta abstenció permet distanciar però en el fons estar al mateix «barco». Per tant, l'establishment ja el tenim.

Hem vist també que la «pepevergència» finalment no ha estat possible, tot i que he vist la senyora Camacho una mica corferida, una mica dolguda que no hi hagi aquest pacte. S'ha intentat, senyora Camacho, però finalment el senyor Mas, sense anar al notari, ha acabat pactant amb els socialistes la sociovergència; és el que tenim. És la realitat de com funciona això. El PP, ja, allò del notari ja ho coneixen; doncs, ara han jugat una mica, han fet la foto, però finalment el senyor Rajoy, ja ho veurem a les generals, però de moment no podrà tenir aquest pacte tan desitjat pel Partit Popular.

Però deixi'm que els digui també una altra qüestió. I avui m'adreço no només a aquesta cambra sinó a molts pares i mares catalans. (*Remor de veus.*) Sí, sí, a muchos padres y madres catalanes. Hoy es un... (*Forta remor de veus.*) Ara. Hoy es un día histórico, en Cataluña..., histórico para muchos otros, pero histórico a nivel judicial. Hoy, en Cataluña, tenemos unas sentencias que derivan de una sentencia del Constitucional, que nos dice cómo debe ser el modelo de convivencia lingüística en las escuelas. Se ha acabado la obligatoriedad en una sola lengua; pasamos al modelo de la convivencia lingüística, un modelo, señor Mas, que usted tiene que aplicar.

Los padres y madres que nos estén viendo tienen que saber que en la escuela pública y concertada tienen ustedes los mismos derechos a tener el mismo modelo lingüístico que el señor Mas, que el señor Montilla, que todos los que estamos aquí, para sus hijos; el mismo modelo. Tienen ustedes derecho por ley, por Constitución y por Estatuto. Por tanto, vamos a ejercer ese derecho; Ciutadans va a encabezar eso como ha hecho cuatro años. Hoy hemos visto otra cosa del efecto Ciutadans: se puede, sí, se puede, no solo un grupo sino dos pueden hablar catalán y castellano sin ningún problema, aunque a algunos les produzca alguna consecuencia. Pero en realidad esta es la normalidad; aquí fuera, en la calle, es así y aquí dentro, a partir de ahora, también va a ser así. Y en las escuelas también debe ser así.

Y tiene dos caminos el señor Mas como presidente: o desacatar las sentencias judiciales –yo creo que el Código penal lo tienen todos ustedes presente; el desacato a los tribunales tiene su pena y su artículo penal–, y lo otro que hay es cumplir las sentencias como buenos demócratas y buenos cargos públicos. Yo le pediría, señor Mas, que opte usted por la vía más razonable, de verdad; la otra vía no tendría sentido, tener que llevar a un tribunal a un presidente de la Generalitat no tiene ningún sentido. La vía es cumplir las leyes. Usted, en su programa, puede proponer lo con-

trario, intentar cambiar el Estatuto, la Constitución; pero cumpla usted la ley y las sentencias, que es usted el presidente de todos los catalanes y debe cumplir las sentencias. No tiene sentido ir por la vía del desacato, por la vía de retar. Lo que pasa es que el Partido Socialista ha acabado apoyando eso en ese documento.

Por tanto, ese efecto Ciutadans, que se está notando. Ya les digo a ustedes que no pierdan el tiempo, como decía el señor Puigercós, con la Ley del cine, con la Ley del consumo... No la desarrollen. Si les va a caer lo mismo. ¿No ven que la sentencia ya dice que no se puede multar ni a exhibidores de cine ni a comerciantes? Que les va a pasar lo mismo. No pierdan el tiempo. Que lo dice la Constitución y el Estatuto vigente, señor Mas. No espere a que llegue la sentencia del Constitucional. No lo aplique. Derogue aquello que está equivocado. Estemos..., o tenemos que estar todos en el ámbito de la legalidad. Y la opinión política es legítima, y tenemos modelos antagónicos algunos, en esta cámara, pero dentro del marco de la legalidad.

Por tanto, yo haría un llamamiento a todos los grupos parlamentarios, especialmente al Gobierno, de que cumplan las leyes y las sentencias, que es muy sencillo. Es el abecé de la democracia. Y nosotros no vamos a invertir presidente a alguien que no se ha comprometido a ello. No solo eso, sino que firma pactos para no cumplirlos. Ustedes han firmado un acuerdo en el que dice explícitamente que no van a cumplir las sentencias del Constitucional ni del Tribunal Supremo. Eso es lo que ustedes han firmado en el punto de acuerdo entre Partido Socialista y Gobierno catalán. (*Pausa.*) Sí, señor Nadal.

Y para que quede claro –y acabo, presidenta–, ¿cuál es ese modelo? El modelo que dice la sentencia del Supremo es el siguiente. Y yo le ofrezco, señor Mas, una salida digna a esa insumisión, que es cumplir con un modelo en el que el catalán siga siendo lengua vehicular –siga siendo lengua vehicular–, que es lo que dicen las sentencias, en un tanto por ciento, pero también lo sea el castellano, y le propongo que le incorpore usted también el inglés. Ese trilingüismo tiene que ser real, y no de boquilla. Y ese trilingüismo es un tanto por ciento de clases en catalán, un tanto en castellano y otras en inglés.

Y estoy convencido de que muchos padres quieren que eso en la educación pública sea posible, no solo en colegios que valen mil doscientos euros al mes. Eso, Ciutadans va a luchar esta legislatura para que este Gobierno lo cumpla. Y lo dicen las sentencias, la ley, el Estatut y la Constitución. Es muy sencillo, señor Mas. Le ofrezco ese pacto de convivencia, que no es una lengua o la otra, sino las dos oficiales y el inglés.

Y usted sabe, personalmente y políticamente, que ese modelo es absolutamente viable, que no pone en cuestión el sistema de que el catalán sea lengua vehicular y que nos hace y nos da un modelo de convivencia lingüística por fin en las escuelas. Hagamos lo que una sociedad bilingüe merece, que es una escuela bilingüe; lo que una sociedad bilingüe merece, que es un parlamento e instituciones bilingües; lo que una sociedad bilingüe merece, que es que sus representantes políticos respeten las leyes y las sentencias.

Nos tendrá de su lado si usted cumple con las sentencias y las leyes. Nos tendrá para la economía y para salir de la crisis; se lo dije, estamos dispuestos a ser constructivos. Pero no nos tendrá a su lado para colaborar en desacatos, en insumisiones o en llamamientos a ningún tipo de insumisión frente a la ley o la sentencia. Es básico una democracia que vaya de la mano de la ley. No hay democracia sin ley y no hay ley sin democracia. Las repúblicas bananeras, que solo tienen urnas pero no respetan el estado de derecho, no son nuestro modelo. Nuestro modelo es el estado de derecho y la democracia, en España y también en nuestra comunidad autónoma, en Cataluña.

Muchas gracias, señora presidenta..., president de la Generalitat, presidents, senyor candidat, senyor Mas.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula el candidat a la presidència de la Generalitat.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, un parell de comentaris, perquè, de fet, el que vostè avui ha dit, poc o molt, doncs, ho va bàsicament explicar tot en la primera intervenció que va fer el dimarts passat.

Potser la novetat seva és que hi ha..., vostè diu que ja hi ha la sociovergència feta. Bé, jo suposo que vostè el que té és un problema de confondre els somnis amb les realitats, eh? (*Pausa.*) Sí. A vostè li agradaria que això fos així; ho ha somiat segurament un dia d'aquests, eh?: «A veure si es fa una sociovergència.» I resulta que després hi ha una altra realitat, que és la que és, que és la que li hem intentat explicar avui.

Ara, jo també entenc una cosa, que per moltes vegades que ho intentem explicar, vostè no ho acceptarà, perquè ja d'entrada, i això no és un bon mètode, diguem-ne, d'anàlisi, d'anàlisi en general, no?... però vostè d'entrada ja ha dit que això existeix així. Vostè vol que hi hagi una sociovergència o una Convergència i Unió enganxada al PP. I això, per què? Doncs, jo ja ho entenc, eh?, senyor Rivera: perquè això a vostè li dona un espai més gran per córrer políticament i partidament, i per tant ha de col·locar aquestes etiquetes.

Si vostè es llegeix bé l'acord que hi ha hagut avui, si se'l llegeix bé, veurà que aquí, de sociovergència, no n'hi ha ni una. Per una raó molt senzilla: perquè miri l'encapçalament. Què diu l'encapçalament d'aquest document? «Per facilitar la investidura.» Vostè ha vist que en aquest encapçalament hi hagi alguna cosa que digui «un pacte de legislatura»? Diu «pacte de legislatura», a dalt, o diu «facilitar la investidura»? Perquè, fixi's, eh?, són dos conceptes completament diferents: un pacte de legislatura és un pacte al qual dos partits arriben per mantenir-se units i cohesionats en el transcurs de la legislatura; un pacte per facilitar la investidura és perquè en el nostre país hi pugui haver un president nou, que és un mandat de les urnes del dia

28 de novembre, i per donar una continuïtat, com hem dit, institucional al conjunt de Catalunya, de la qual suposo que vostè, doncs, no està en contra, no?

Aleshores diu: «Home...» Escolti'm, vostè és totalment lliure de dir: «Jo no hi participo, en això, jo no em sumo a aquesta continuïtat institucional, faré tot el que calgui, doncs, per anar retardant i per anar retardant que hi hagi un president i que hi hagi un govern, etcètera.» És molt legítim, jo no li ho critico pas, això. Ara, no critiqui vostè que altres, amb actes de responsabilitat, ho facin. La responsabilitat no es pot criticar.

Vostè ha dit: «Què es deu estar preguntant un votant socialista quan fan ells en Mas president?» No, no, no, senyor Rivera, s'ha confós. Artur Mas president no el fan els votants socialistes; l'han fet gairebé el 39 per cent dels ciutadans d'aquest país. I els votants socialistes, a través del Partit Socialista, crec que en aquest moment estaran orgullosos que un partit de govern, que té responsabilitats de govern importants, aquí i en molts altres llocs, en un moment important de país, sàpiga posar per davant un interès de país abans que un interès estrictament de partit, que és molt legítim. Vostè avui ha defensat interessos molt de partit; són molt legítims –molt legítims. Ara, admeti també que, en la grandesa de la democràcia, hi pot haver partits que en alguns moments posen l'interès del país per davant de l'interès del partit, que em sembla que és exactament el que ha fet avui el Partit Socialista, que no s'ha compromès a res amb Convergència i Unió; no s'ha compromès a res més que a facilitar aquesta investidura, i a una cosa que jo mateix vaig oferir i els vaig oferir a tots vostès en la primera intervenció, que era: en grans temes de país, sumar esforços. Això val per al Partit Socialista, ho hem concretat en alguns temes; val per a tots els altres, i val per a vostès, senyor Rivera, val també per a vostès en els terrenys en què puguem col·laborar.

I la darrera cosa. Vostè diu que aquesta sentència és importantíssima, etcètera. Jo no li nego que són sentències que poden tenir la seva importància, però també llegim-les bé en tota la seva extensió. Aquestes sentències no qüestionen el model. És més –és més–, diuen elles mateixes que cal donar ajuts per normalitzar la llengua catalana. Això vostès no ho diuen, però aquesta sentència sí que ho diu. Jo encara no me l'he pogut mirar a fons, però ja ho faré. Diuen això.

I, per altra banda, doncs, posem-nos d'acord en una cosa, vostè i nosaltres, o vostès i nosaltres, com a mínim en una cosa: no parlem tant de l'instrument, de si vehicular, no vehicular; parlem dels resultats finals. Aquest país el que vol és que quan un noi o una noia acabi el seu ensenyament obligatori tingui un ús i un domini correcte del català, del castellà i d'una llengua estrangera? Això és el que vol? Però dels tres, eh, del català, del castellà i d'una llengua estrangera? Doncs, escolti'm, parlem de com millorem això –parlem de com millorem això. Jo a això hi estic disposat, perquè és evident que l'objectiu del nostre sistema educatiu és que els alumnes siguin trilingües. Una altra cosa és si l'escola, com a concepte, ha de ser diferent de la que hem tingut fins ara. I jo permeti'm que li digui que

l'escola –l'escola– a Catalunya ha de ser catalana. Catalana no vol dir només en català, però catalana.

I des d'aquest punt de vista dels drets lingüístics i tot això, i de la gran llibertat, deixi'm fer-li una prova, senyor Rivera. Miri, vostè i la senyora Sánchez-Camacho vénen al Parlament de Catalunya, que és un parlament, per cert, amb llarguíssima tradició històrica, dels més antics d'Europa, i per tant dels més antics del món, vénen aquí i vostès s'expressen amb tota llibertat en català i en castellà. Quan un diputat o diputada de Catalunya, que és una llengua no pas inferior a la castellana, òbviament, va al Congrés dels Diputats, només pot parlar en castellà. I vostès diuen: «No, és clar, això ha de ser així perquè a Espanya només n'hi ha una, de llengua oficial, que és el castellà.»

Doncs, miri, si es parla de *llibertat*, si el concepte és la *llibertat*, la llibertat val igual per tothom. I la llengua és igualment important per tothom. Per una persona nascuda a Catalunya o no nascuda a Catalunya, que fa del català el seu idioma, i la seva arrel cultural, i un dels seus sentiments més importants, poder expressar-se amb llibertat a tot arreu en català també és exercir la seva llibertat. Però això en determinats llocs no és possible. Catalunya, per raons òbvies, doncs, té també en aquest sentit un altre model: tenim dues llengües oficials. Però atenció amb els discursos de la llibertat, perquè, si els porten a l'extrem, aleshores de llibertat n'haurem de parlar a tot arreu.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Vull fer avinent al públic convidat que després de les intervencions no han d'expressar les seves opinions a través dels aplaudiments.

Té la...

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta... *(Veus de fons. La presidenta intervé sense fer ús del micròfon.)* Sí, breument amb el poc temps que tenim, presidenta..., en aquest cas, candidat senyor Mas, miri, vostè em proposa aquest punt d'acord; jo hi estic d'acord, a aconseguir aquest objectiu, però és que hi han coses que no són opinables, són llei i són sentències. Per tant, jo no opino, jo li lleigeixo el que diu una sentència. I, fixi's –perquè algú ha intentat canviar la realitat–, el que diu la sentència –i en això crec que estem tots d'acord, no ho sé, jo crec que sí–..., diu: «El català ha de ser llengua vehicular a l'escola», i diem: «Amén.» Sí, és veritat, però diu: «El castellà també ho ha de ser i de forma equilibrada», i aquí és on altres diem: «Amén.» I altres diuen: «No, no, el castellà no pot estar a l'escola.» I aquest és el seu problema.

Vostè creu, sincerament, senyor Mas –vostè ho deu saber personalment–, que fer matemàtiques en castellà, filosofia en català i història en anglès trenca la cohesió social d'algun lloc? No la deu trencar, perquè algunes escoles privades –per cert, les que treuen mil·lions de notes i les que valen més diners– ho fan i els va

de conya, si em permeten l'expressió. Per tant, no fem demagògia i diguem coses que no són. No trenca cap cohesió, és un model de convivència. Fixi's, li estem proposant un model de convivència, que el català no deixi de ser llengua vehicular, però que s'hi incorpori el castellà en un tant per cent i l'anglès. I això és el model de pacte d'aquesta cambra que podríem tenir i aplicar en aquesta legislatura. I, a més, no és només un model de pacte, és que és el que diu la llei i el que diuen les sentències.

Per tant, amb això podríem treballar, amb aquest model. Parlem-ne, però parlem-ne en aquesta línia. Nosaltres proposem un model que és quaranta, quaranta, vint –40 per cent, 40 per cent i 20–; si vostè creu que ha de ser un cinquanta i un trenta o un quaranta-cinc i un trenta-cinc i un vint, bé, doncs, parlem-ne. Però parlem-ne. El que un no pot dir és que això és un atac contra no sé què. No, això no és cap atac, això és un model que reconeix la llengua catalana com a llengua oficial a l'escola i vehicular, però que també li dona un valor de llengua oficial i vehicular al castellà com a llengua dels catalans també.

Vostè diu: «Escola, però catalana.» Perdoni'm, amb tota humilitat, quina evidència que ha dit vostè. Sí, catalana. És que fer classes en català, en castellà i en anglès no és ser català? Doncs, llavors, no posi el matís de catalana; en tot cas, vol dir «model del catalanisme polític», això és una altra cosa, però catalana ho és, en tant que és de Catalunya; per tant... Model català ho és, i tan català és el model monolingüe com el trilingüe. Ara hem de trobar el punt de trobada entre aquesta cambra i complir les sentències per no arribar al punt de desacatament, d'arribar a aquestes sortides que ningú vol.

I finalment, en els temes que vostè deia de posar-se d'acord, de la sociovergència, miri, si vostès realment només haguessin arribat a un pacte per a aquesta investidura, de continuïtat institucional... Parèntesi: vostè ho deia com si hi hagués hagut aquí un cop d'estat. No miri, de continuïtat n'hi ha, perquè hi ha una democràcia i es triarà un nou govern; vull dir, no cal donar-li solemnitat. Simplement, li toca a vostè ser president, perquè ha guanyat les eleccions.

Ara, a partir d'aquí –a partir d'aquí–, per què signen vostès uns acords?, per què signen uns documents?, per què són documents que s'han de desenvolupar durant la legislatura? Aquí hi han uns quants documents de pacte: de comissió de transferències, del model educatiu, de polítiques socials... Vostès han signat un acord; hi han coses que estan escrites i altres que ja veurem si no estan escrites, però això és un acord entre socialistes i convergents. I no li he posat jo el nom ni el mot; el nom de «sociovergència» se l'han inventat els periodistes o la premsa. Per tant, és aquest el model i és això al que ens referim.

Que vostès reneguen del pacte que el fa, ara mateix..., això? Miri, no passa re, els socialistes li han donat suport i els socialistes han d'assumir que li han donat suport a vostè, no passa re. I diu vostè –i acabo–: «Això és el que a vostè li agradaria, això és el seu somni.» Miri, això és un malson, si m'ho permet, no és cap somni tenir sociovergència, pactes de silenci ni escenes de 3 per cent. Això no és cap somni, això és

un malson. Per tant, la sociovergència és un malson per a molta gent, no cap somni, i per a mi ja li dic que no és cap somni que vostès ho pactin tot i aquest Parlament passi a ser un altre cop l'oasi on no es debaten ni es parlen ni s'expliquen les coses.

Per tant, no parlem de somnis o de malsons, parlem en tot cas de democràcia, i li agafo la part positiva, i acabo, futur president, perquè vostè serà investit, també amb un to constructiu... Agafi allò que li hem dit des del nostre grup, des de Ciutadans, per arribar a acords, agafi el guant en allò que pugui. Arribarem a acords, segur, durant la legislatura. Som conscients que la situació política i econòmica és molt complexa, i estarem aquí amb responsabilitat també. Es pot ser responsable i no donar-li suport. Vostè deia: «És que és una posició irresponsable.» Tant responsable és, o més, no fer sociovergències com fer-les. Per tant, els que no participem del joc de la sociovergència també som responsables, també farem oposició, i estic convençut que amb la seva actitud, que també és constructiva en molts casos, arribarem a acords en temes que molts catalans, els que ens han votat a nosaltres, a vostès, als socialistes o a qui sigui, hi estaran d'acord. Per tant, posem aquests punts en positiu també a sobre de la taula i discrepem legítimament en allò que ens diferencia, que per això estem en un parlament i no estem en cap pacte fora d'un sistema democràtic.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades, molt honorable president de la Generalitat.

La presidenta

A continuació té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Pujol, president del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Oriol Pujol i Ferrusola

Bon dia. Molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, honorable presidenta, senyores i senyors consellers, senyors diputats, president Pujol, president Rigol, president Maragall, bé, en tot cas, des de Convergència i Unió volem dir avui clarament –per constatar-ho senzillament, per si algú se n'ha oblidat– que la campanya electoral ha acabat, que a aquestes alçades ja, el 23 de desembre, la campanya electoral ha acabat, que probablement ja és el moment de passar del tacticisme que sempre, poc o molt, hi és, en els processos electorals, de passar del tacticisme al compromís. Aquell tacticisme, aquelles dinàmiques, a vegades, per entendre'ns, molt arrossegades per argumentaris, per posicionaments... Fixem-nos que en aquest sentit la campanya electoral prèvia a les eleccions del 28 de novembre això ho va tenir; tot va girar poc o molt al voltant de Convergència i Unió i del senyor Artur Mas. Que si era vostè, senyor Mas, un independentista recalçant que volia fer un referèndum ara mateix; que si no, que si de veritat el que vostè tenia era un pacte ocult amb el Partit Popular; que si no era ben bé re de tot això, que en veritat nosaltres érem o som uns derrotats, uns derrotistes; o que no, que en el fons tot el que es plantejava, sempre al voltant d'aquest tacticisme en la campanya electoral, era que nosaltres no teníem

més ambició que articular una sociovergència. Bé, jo els recomano que passin pàgina ja de la campanya; ja fa massa dies que va acabar. Passin al compromís.

Celebro en aquest sentit que hi hagi un punt de compromís, com a mínim per part d'una de les formacions polítiques, que senzillament es limiten –i així ho ha manifestat el senyor Nadal– a facilitar la investidura. Jo crec que han entès que ningú entendria el contrari. No sé si vostès, la resta de grups, han entès el missatge que ens està llançant la gent. M'atreveixo a dir que ja no el van entendre el dimarts, però no l'entendrien si avui encara hi continuéssim. La gent ens ha dit que ens posem a treballar, la gent ens ha dit fonamentalment que ens ocupem de la crisi i d'ajudar a crear ocupació, i tinc la sensació que encara hi han uns quants grups d'aquesta cambra encaparrats, eh?, tancats en un procés estrictament tàctic i de campanya electoral. Els emplaço a dir-los que això no continuï així; de totes maneres, la responsabilitat és de vostès mateixos. El missatge ens calia, ens cal entendre'l i atendre'l. I entendre i atendre el missatge que ens ha llançat la gent té a veure amb poder facilitar el que els electors, la gent del país, ens va dir el 28 de novembre.

M'atreveixo a dir, de totes maneres, que aquest debat ha estat útil, un debat d'investidura que avui continua, que va començar dimarts, i ha estat útil. El senyor Mas, el senyor Artur Mas ja els va plantejar que, fruit del resultat, es veia amb cor –i Convergència i Unió es veu amb cor que ell ho faci així– de presentar el seu programa sense renúncies, amb tot detall, perquè ens creiem legitimats, amb suport necessari per fer-ho, i així ho va fer el senyor Mas. No va fallar, però, en cap cas, la mà estesa, no va fallar la mà estesa, durant tota la intervenció, i avui ha continuat així. M'atreveixo a dir que no hi haurà cap grup d'aquesta cambra que pugui dir que han trobat un Artur Mas clavat en la intransigència; ningú de vostès això ho podrà dir. No han trobat un senyor Mas, un Artur Mas, un Artur clavat en la intransigència.

I com que el diari de sessions és punyeter, perquè hi és, és tan senzill com anar-lo a buscar, i ho hem fet. I fixin-se fins a quin punt la humilitat forjada durant tots aquests anys de travessa pel mateix senyor Mas, i la humilitat necessària que el senyor Mas ha de poder tenir per als propers anys també, i senzillament repassant el diari de sessions del dimarts passat. Al Partit dels Socialistes, més enllà de l'acord que facilita la investidura, més enllà d'això, al Partit dels Socialistes el senyor Mas ja els deia: «Cimera contra el canvi? Sí. Sí, senyors del Partit dels Socialistes, fem-la, empenyem-la. Empenyem un nou pacte d'infraestructures?, fins i tot molt semblant, sempre que incorpori el quart cinturó?» –els ho va dir ell mateix–, «Sí, tirem-lo endavant. Desplegament de l'Àrea Metropolitana?» –els ho deia el senyor Mas–, «Sí.»

No només al Partit dels Socialistes; al Partit Popular. Farceixin vostès els discursos com vulguin, però no van trobar i no han trobat en Artur Mas una persona clavada en la intransigència. Els ho deia a vostès, senyora Camacho: «Moderació fiscal? Efectivament, hi estem d'acord.» La moderació fiscal és absolutament imprescindible perquè l'activitat econòmica, en un moment de crisi econòmica, pugui, per entendre'ns,

remuntar. No només això, però imprescindible. I els la donava a vostès, els donava la raó. I també els la donava dient-los que sí, efectivament, com a altres grups: «L'Institut Català de Finances pot esdevenir i hauria d'esdevenir un instrument més musculat, més potent a favor de l'activitat econòmica.» Els donava la raó a vostès. Pressupostos 2011: «Com més aviat millor», demanava vostè, i el senyor Mas li va dir: «Sí.» I li va advertir: «I probablement serà un pressupost amb menys ingressos i, per tant, amb menys possibilitat de despesa del que ha estat el pressupost del 2010.» I deia ell: «Sí.» Reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya, senyora Camacho –ho dic perquè tot això no s'ho emporti el vent, sap?–; també li va dir que sí, i la proposta era seva.

Però també a Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa. Demanaven vostès sensibilitat social –lògicament, sensibilitat social, li planteja– i evitar al màxim les retallades, lògicament, per als més desfavorits, i els va dir que sí. I els ha dit que sí a moltes altres coses que vostès li han plantejat i els ha dit que sí... Lluita contra el fracàs escolar: ell també ho va dir i vostès en fan menció. Fins i tot m'ha fet gràcia, senyor Herrera, que vostè ara abanderés la necessitat, doncs, de reduir també al màxim possible l'atur, i també li diem que sí, també li va dir que sí, ja li va dir que sí dimarts. Però més coses. I a vostè avui hi ha fet referència i forma part d'aquesta persona que no està clavada en cap intransigència. Reformar –i no és fàcil– la regulació hipotecària, i li ha dit que sí; i la proposta és seva, senyor Herrera. I també li ha dit que sí a tots els seus plantejaments d'avenç nacional. No em sembla poca cosa; vostès mateixos.

També a Esquerra Republicana, senyor Puigcercós. Perquè d'entrada ja li va dir: «Al cent per cent.» A vegades, diu: «Ho compro, cent per cent.» Espiral de confiança –espiral de confiança. Espiral de confiança o plantejaments al voltant de..., com vostè deia: «Política social és aquella que ha de generar plena ocupació.» I el senyor Mas li diu: «Sí.» I vostè també hi aposta, i aposta perquè l'Institut Català de Finances, com diu el Partit Popular, esdevingui un instrument molt més musculat al servei de l'activitat econòmica del país, i li diem: «Sí.» I ara mateix –ara mateix–, fa molt pocs minuts –vostè potser no se n'ha adonat–, li acaba de dir que sí a tota la resta de punts que vostè ahir a la tarda ens va enviar. Fixi's, fins i tot, una frase –al diari de sessions hi és– d'Artur Mas que diu: «La col·laboració amb Esquerra Republicana no només és important, sinó fins i tot imprescindible.» Potser no el van escoltar, potser no el van sentir.

No els demanem que ho comparteixin tot, ja els ho va dir el senyor Mas, eh?, no els demanem que entenguin tots els nostres propòsits i programa. Però sí que demanem que entenguin el resultat del 28 de novembre. Si pot ser, malgrat que sabem que alguns ho faran, no s'agafin a allò, a vegades, que només ens diferencia, no s'agafin només a allò que ens diferencia. Quanta estona del debat d'avui l'hem hagut de dedicar a la immersió lingüística?, potser per la voluntat de diferenciació d'alguns. Però si, com molts de vostès plantejen, ens hem de preocupar de les coses que preocu-

pen a la gent, eh?, simplement hauria de poder dir que això preocupa tres casos del país, en un univers, en un món de més d'1.200.000 alumnes en procés d'escolarització. Tres casos com tres diputats. Punt.

Ens refermem, per tant, sàpiguen-ho, en aquest model. Suggestim, de totes maneres, que no facin de la diferència l'argument únic i exclusiu. No es refreguin, no busquin el detall de la diferència. Jo els ho recomano. Evidentment, a partir d'aquí, vostès poden fer el que desitgin.

Deixin-me agafar-me a l'espiral de confiança que plantejava el senyor Puigcercós, d'Esquerra Republicana. Potser el símil els semblarà una mica estirat pels pèls, per entendre'ns, i forçat. Però jo considero que en aquest país hi han analistes polítics de primer nivell, tot sovint, a vegades, incompresos i, a vegades, ridiculitzats, cronistes fins i tot de la política de primer nivell: els ninotaires, cronistes de primer nivell als quals algun dia els haurien de fer un petit reconeixement respecte a la capacitat de simplificació i d'anàlisi política que tenen, precisament, de tot el que fa aquest país.

Hi ha un ninotaire que aquests dies està dibuixant el país com una barca amb rem; una barca amb rem en la qual al capdavant, al timó, hi ha el senyor Mas. Però hi ha rem per a tothom –hi ha rem per a tothom. I l'espiral de confiança, saben com s'articula? Remant. I els rem hi són, i estan buits. Els emplacem que els ocupin, tots, sense quedar-ne ningú exclòs, hi ha rem per a tothom. (*Remor de veus.*) Remar per refer l'edifici, aquest edifici de país malmès. Remar també, amb el senyor Mas al capdavant, lògicament, remar també per curar aquesta ànima –altres parlen de clima–, remar també per curar l'ànima, per recuperar l'ànima. Remar per allò que està donant menys autoestima, menys orgull, menys capacitat de creure en nosaltres mateixos, menys capacitat de fer-nos respectar. Remar també, dir-ho així de clar, per recuperar clima –si vol, senyor Nadal, digui'n «clima», jo en dic «ànima».

L'ofertament del senyor Mas és de tots vostès perquè es puguin sentir orgullosos de formar part de l'equip que rema, perquè, senzillament, d'aquí a un any, un any i mig, dos anys com a molt, vostès puguin mirar enrere, tots vostès puguin mirar enrere i es puguin sentir orgullosos de formar part de l'equip que rema. Des de les seves responsabilitats, des de les seves ocupacions, sense renunciar a cap dels seus principis, però remant. És el millor missatge que crec que ens ha llançat un ninotaire d'un mitjà de comunicació important d'aquest país. No desaprofitin l'ocasió –no desaprofitin l'ocasió. M'atreveixo a dir que se'n podrien sentir orgullosos.

Els seixanta-dos diputats de Convergència i Unió, jo mateix, no desaprofitarem l'ocasió. Votarem que sí a Artur Mas, perquè esdevingui cent vint-i-novè president de Catalunya. Votarem que sí per fer una Catalunya millor, senyor Mas. I, president Mas, som aquí i serem aquí per servir Catalunya.

Deixin-me acabar, perquè més enllà de les discrepàncies, però, crec que es mereix el reconeixement, una persona que ha estat durant quatre anys al capdavant d'aquest país; de les discrepàncies i el balanç, amb els seus actius i els passius que tots amb el temps podrem fer, però que necessàriament ocuparà ja ara un paper

en la història del nostre país: el molt honorable senyor José Montilla, president de la Generalitat de Catalunya, cent vint-i-vuitè president d'aquest país, del meu país, del nostre país, del seu propi país. En tot cas, senyor president, gràcies.

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades, senyors diputats, finalitzades les intervencions dels portaveus dels grups parlamentaris, procedirem a continuació a la votació.

Aquesta presidència fa avinent a la cambra que per a aquesta sessió plenària la il·lustre senyora Laura Vilagrà, de baixa per maternitat, ha delegat el seu vot en favor de la portaveu del seu grup parlamentari, l'honorable senyora Anna Simó, i votarà en el seu nom quan sigui cridada la senyora Vilagrà.

D'acord amb l'article 4.4 de la Llei de la presidència de la Generalitat i del Govern i l'article 128.2 del Reglament del Parlament de Catalunya, perquè resulti investit el candidat ha d'obtenir els vots de la majoria simple. Aquesta elecció comporta alhora l'aprovació del programa de govern.

D'acord amb l'article 89 del Reglament, la votació és pública per crida. Es vota per ordre alfabètic, començant pel diputat o diputada el nom del qual hagi sortit extret per sorteig.

(La presidenta treu una bola amb el número del diputat pel qual ha de començar la votació nominal.) Nou.

Prego a la secretària quarta, la il·lustre senyora Dolors Batalla, que anomeni les senyores diputades i senyors diputats, i a continuació, més o menys a la meitat de la llista, serà el secretari primer, senyor Cornet, el que seguirà amb els nomenaments.

Els diputats i les diputades, quan siguin anomenats, respondran «sí», «no», o declararan que s'abstenen. Ho repeteixo, el sí vol dir «a favor del candidat i del seu programa de govern», el no vol dir «no al candidat i al seu programa de govern» i l'abstenció avui és diferent de l'altre dia. *(Remor de veus.)*

Els membres del Consell Executiu que siguin diputats i la Mesa voten al final.

Es procedeix... *(Persisteix la remor de veus.)* Demano silenci. Senyora secretària quarta, anomeni les senyores diputades i senyors diputats per l'ordre establert.

La secretària quarta

Moltes gràcies.

Uriel Bertran Arrué: «No.»

Joan Boada Masoliver: «No.»

Laia Bonet Rull: «Abstenció.»

David Bonvehí i Torras: «Sí.»

Meritxell Borràs i Solé: «Sí.»

Jaume Bosch i Mestres: «No.»

Francesc Bragulat i Bosom: «Sí.»

Pere Calbó i Roca: «No.»

Dolors Camats i Luis: «No.»

Mireia Canals i Botines: «Sí.»

Jordi Cañas Pérez: «No.»

Montserrat Capdevila Tatché: «Abstenció.»

Judit Carreras Tort: «Abstenció.»

Eudald Casadesús i Barceló: «Sí.»

Antoni Castellà i Clavé: «Sí.»

Pedro Chumillas Zurilla: «No.»

Mercè Civit Illa: «No.»

Josep Lluís Cleries i González: «Sí.»

Jaume Collboni Cuadrado: «Abstenció.»

Celestino Corbacho i Chaves: «Abstenció.»

José Antonio Coto Roquet: «No.»

Xavier Crespo i Llobet: «Sí.»

Jordi Cuminal i Roquet: «Sí.»

Sergi de los Ríos i Martínez: «No.»

María de los Llanos de Luna Tobarra: «No.»

Manuela de Madre Ortega: «Abstenció.»

Carmen de Rivera i Pla: «No.»

Xavier Dilmé i Vert: «Sí.»

Ramon Espadaler i Parcerisas: «Sí.»

Milagros Fernández i López: «Sí.»

Antoni Fernández Teixidó: «Sí.»

Joan Ferran Serafini: «Abstenció.»

Gerard Martí Figueras i Albà: «Sí.»

Anna Figueras i Ibáñez: «Sí.»

Daniel Font i Cardona: «Abstenció.»

Maria Victòria Fornés i Fernández: «Sí.»

María José García Cuevas: «No.»

Eva García i Rodríguez: «No.»

Dolors Gordi i Julià: «Sí.»

Eva Maria Granados Galiano: «Abstenció.»

Hortènsia Grau Juan: «No.»

Lluís Guinó i Subirós: «Sí.»

Joan Herrera Torres: «No.»

Francesc Homs i Molist: «Sí.»

Miquel Iceta i Llorens: «Abstenció.»

Cristina Iniesta i Blasco: «Sí.»

Maria Mercè Jou i Torras: «Sí.»	Maria Glòria Renom i Vallbona: «Sí.»
Roberto Edgardo Labandera Ganachipi: «Abstenció.»	Joan Reñé i Huguet: «Sí.»
Mònica Lafuente de la Torre: «Abstenció.»	Elena Ribera i Garijo: «Sí.»
Assumpció Lailla i Jou: «Sí.»	Montserrat Ribera i Puig: «Sí.»
Joan Laporta i Estruch: «No.»	Irene Rigau i Oliver: «Sí.»
Josep Llobet Navarro: «No.»	Albert Rivera Díaz: «No.»
Marta Llorens i Garcia: «Sí.»	Santiago Rodríguez i Serra: «No.»
Dolors López Aguilar: «No.»	Meritxell Roigé i Pedrola: «Sí.»
Agustí López i Pla: «Sí.»	Maria Dolors Rovirola i Coromí: «Sí.»
Rafael López i Rueda: «No.»	Josep Maria Sabaté Guasch: «Abstenció.»
Alfons López Tena: «No.»	Xavier Sabaté i Ibarz: «Abstenció.»
Rafael Luna Vivas: «No.»	Carles Sala i Roca: «Sí.»
Rocío Martínez-Sampere Rodrigo: «Abstenció.»	Alícia Sánchez-Camacho i Pérez: «No.»
Artur Mas i Gavarró: «Sí.»	Francesc Sancho i Serena: «Sí.»
Laura Massana Mas: «No.»	Marc Sanglas i Alcantarilla: «No.»
Caterina Mieras i Barceló: «Abstenció.»	Núria Segú Ferré: «Abstenció.»
Salvador Milà i Solsona: «No.»	Maria Senserrich i Guitart: «Sí.»
Josep Enric Millo i Rocher: «No.»	Anna Simó i Castelló: «No.»
Jordi Miralles i Conte: «No.»	Antoni Strubell i Trueta: «No.»
Anna Miranda i Torres: «Sí.»	Jordi Terrades i Santacreu: «Abstenció.»
El secretari primer	Jordi Turull i Negre: «Sí.»
Carmel Mòdol i Bresolí: «No.»	Núria Ventura Brusca: «Abstenció.»
Begonya Montalban i Vilas: «Sí.»	Pere Vigo i Sallent: «No.»
Roger Montañola i Busquets: «Sí.»	Santi Vila i Vicente: «Sí.»
Maria Dolors Montserrat i Culleré: «No.»	Josep Maria Vila d'Abadal i Serra: «Sí.»
Joan Morell i Comas: «Sí.»	Laura Vilagrà i Pons: «No.»
Neus Munté i Fernández: «Sí.»	Marisa Xandri Pujol: «No.»
Joana Ortega i Alemany: «Sí.»	Carme Capdevila i Palau: «No.»
Laia Ortiz Castellví: «No.»	Marina Geli i Fàbrega: «Abstenció.»
Xavier Pallarès i Povill: «Sí.»	Joaquim Llana i Cortina: «Abstenció.»
Agnès Pardell Veà: «Abstenció.»	Ernest Maragall i Mira: «Abstenció.»
Josep Maria Pelegrí i Aixut: «Sí.»	Joaquim Nadal i Farreras: «Abstenció.»
Carles Pellicer i Punyed: «Sí.»	Alicia Alegret Martí: «No.»
Josep Poblet i Tous: «Sí.»	Marta Alòs Lòpez: «Sí.»
Consol Prados Martínez: «Abstenció.»	Oriol Amorós i March: «No.»
Felip Puig i Godes: «Sí.»	Pere Aragonès i Garcia: «No.»
Joan Puigcercós i Boixassa: «No.»	Antoni Balasch i Parisi: «Sí.»
Carles Puigdemont i Casamajó: «Sí.»	Ramona Barrufet i Santacana: «Sí.»
Esteve Pujol Badà: «Abstenció.»	Albert Batalla i Siscart: «Sí.»
Oriol Pujol i Ferrusola: «Sí.»	Joan Bertomeu i Bertomeu: «No.»
Joan Recasens i Guinot: «Sí.»	Dolors Batalla i Nogués: «Sí.»
Lluís Miquel Recoder i Miralles: «Sí.»	Josep Rull i Andreu: «Sí.»
Pere Regull i Riba: «Sí.»	Montserrat Tura i Camafreita: «Abstenció.»

Jordi Cornet i Serra: «No.»

Higini Clotas i Cierco: «Abstenció.»

Lluís Corominas i Díaz: «Sí.»

Núria de Gispert i Català: «Sí.»

(Es procedeix al recompte.)

La presidenta

Fet el recompte dels vots per la Mesa, el resultat de la votació ha estat el següent: 62 vots a favor, 45 en contra i 28 abstencions.

Atès que l'honorable senyor Artur Mas i Gavarró en la votació ha obtingut 62 vots, que signifiquen la majoria simple que estableix l'article 4.4 de la Llei de la Presidència de la Generalitat i del Govern, resta investit president de la Generalitat. La investidura serà comunicada a sa majestat el rei perquè el nomeni president de la Generalitat.

El molt honorable president de la Generalitat, senyor Artur Mas, es vol adreçar a la cambra?

(Aplaudiments.)

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Moltes gràcies. Com vostès comprendran, amb moltíssima brevetat, jo voldria, simplement, doncs, agrair a totes les persones, en aquest cas, als grups parlamentaris, als que m'han donat suport directament, a la gent de Convergència i Unió, a les persones i al grup parlamentari, concretament, que s'ha abstingut i ha facilitat la investidura, el Grup Parlamentari Socialista, però també a tota la resta, l'actitud positiva i constructiva que ha presidit aquesta sessió, que espero que sigui un bon preludi del que ha de passar en els propers anys i que aquests bons auguris ho siguin, a més a més, per a tothom.

Deixin-me dir que em sento especialment, diguem-ne, honorat per aquesta responsabilitat que se m'atorga. Si m'ho permeten, estant present el president Jordi Pujol, jo li volia agrair especialment que en el seu moment confiés en una persona desconeguda, o bastant desconeguda, i bastant discutida..., i que en aquell moment en què no era tan evident, president, doncs, m'atorguessis aquella confiança inicial que jo després, doncs, he procurat anar-me guanyant amb el pas del temps al costat de molta gent, la gent de Convergència i Unió, a la qual vull agrair tot el costat que m'han fet, tant al secretari general de Convergència i Unió, en Josep Antoni Duran i Lleida, i a tots vosaltres, diputades i diputats del nostre grup, als que ho han estat també en els darrers temps i ara ja no ho són, gràcies per haver-me ajudat, i molt, a poder fer, doncs, aquest camí que ens ha portat fins aquí.

Gràcies, també, al president Pasqual Maragall per haver fet possible en un moment determinat que d'aquesta cambra sortís un gran projecte, que va crear una gran il·lusió i una gran expectativa, que després les circumstàncies van portar, doncs, que no quedés exactament igual; però, en tot cas, aquesta cambra, aquest Parlament va fer un pronunciament d'un horitzó nacional

important, i això va ser per l'impuls molt decisiu del president Pasqual Maragall en aquell moment.

Gràcies, també, al president José Montilla, li ho dic de tot cor. Perquè, potser la gent no ho sap, però el president Montilla i jo mateix en aquests darrers quatre anys hem tingut una relació més sovintejada, més propera i més cordial, fins i tot, del que alguns puguin arribar a pensar. I, fruit segurament d'aquesta relació més personal –ens hem vist moltes vegades sense que se sabés per part de l'opinió pública–, fruit d'això ha estat, doncs, que en temes importants de país hàgim pogut anar endavant i hàgim pogut col·laborar. Jo li agraeixo no només això, sinó també la seva actitud altament institucional, en aquests moments també, i la dignitat amb la qual s'està portant tot el procés de relleu i la responsabilitat i l'exemplaritat de tot el que ha de ser el traspass de poders en els propers dies. Per tant, gràcies, president José Montilla, per tots aquests testimonis.

Gràcies, si m'ho permeteu –encara que no sé si això toca avui o no–, a la meva família, a l'Helena, als fills, als germans, als pares, etcètera, a tota la família en el seu conjunt, que durant aquests anys han viscut situacions no sempre fàcils. Jo no ho he tingut fàcil per arribar fins aquí, però, com us vaig dir el primer dia, només sento agraïment, i agraïment respecte a tothom, respecte als companys i respecte als adversaris. I ho vull expressar, perquè no sé si se'm nota, però realment l'únic sentiment que m'embarga en aquest moment i que m'inspira és exactament aquest. I crec que això em permetrà de tenir actituds positives, fins i tot molt positives, de cara als temps que vénen, que tothom sap que no són temps precisament fàcils.

I la darrera cosa que els volia dir –ho vaig expressar dilluns, ho reitero avui– és que jo, després de tots aquests anys i després de tota aquesta experiència acumulada, no em sento en cap moment salvador d'aquest país, me'n sento simplement un servidor. Espero ser-ne un servidor útil, un servidor honest, un servidor eficaç, un servidor lleial, un servidor enamorat del seu país i de la seva gent. I la meva esperança és que, a més a més, Catalunya, doncs, pugui anar guanyant quotes de llibertat, d'autogovern, d'autoestima, de credibilitat, de prestigi, de respecte –de respecte interior i de respecte exterior–, i, a més a més de tot això, que, quan d'aquí a un temps, el que sigui, doncs, aquesta cambra elegeixi el cent trentè president o presidenta de la Generalitat de Catalunya, que entre tots plegats a aquest nou president o a aquesta presidenta, d'aquí a un temps, li puguem deixar un bon llegat d'una Catalunya orgullosa de si mateixa i orgullosa el poble de Catalunya del seu país, de la seva pàtria i de la seva nació.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments. La cambra, dempeus, canta Els segadors.)

La presidenta

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart d'una del migdia i tretze minuts.